

ANNA AHMATOVA | IVAN BUNIN

Tălmăcire : *Traianus*

Lector: *Nicolae Fabian*

Operator-text : *Ludmila Balaniuc*

Design: *Vitaliu Pogolşa*

Predoslovie: *Mihai Cimpoi*

Ce sumbră-i poezia...

Întreprinderea poetului Traianus este temerară la puterea a doua:e încercarea de a ne apropia de doi poeți ruși reprezentativi și e angajarea într-un dialog multicultural care e chiar un imperativ al timpului nostru.

Anna Ahmatova și Ivan Bunin sunt într-un fel poeți de tranziție care leagă două secole de poezie rusă, orientînd-o spre marile înnoiri de sensibilitate și viziune din prima jumătate a veacului al XX-lea. Ei apar ca două cutii de rezonanță în care se aud ecourile vii ale dulcelui stil clasic, zbaterea sublunară a valurilor romantice byronizate și în care rezonează deja coloanele sonore ale acmeismului, simbolismului și ale tuturor mișcărilor de avangardă rusească.

Sunt sunetele stinse, surdinizate ale neliniștilor existențiale care colorează orizonturile altădată limpezi, solare, fraterne:

/ De o scurtă viață, veșnic în schimbare, /Fără încetare mă voi minuna, – / Timpuriul soare, fum peste-așezare, / Frunzele-n cădere lină, rotitoare / Și de vechiul scaun – și de Dumneata. / Lase-o taină Domnul – amintire fie / Despre mine pentru viitori poeți, / Făr'să-i știu pe nume le voi fi-mplinire, /Visul lor, de moarte-neatinsă fire / În tăcerea roză,într-un parc de vieți". (*Ivan Bunin*)

Aceasta-i atmosfera colorată de destin şi de predestinare,de fatalitate asumată a acestor doi poeţi,prinşi în cleştele dur al întîmplărilor vitrege ale istoriei. Stările pe care le exprimă sunt stări limită.Nu întîmplător Bunin spune că e sumbră poezia neexprimată în cuvinte. Este tristeţea profundă a sufletului aruncat în zonele presimţirilor dramatice, vagi,pătrunse de conştiinţa incertitudinii.

Traducătorul Annei Ahmatova are obligaţiunea de a-i păstra culoarea,relieful material, intonaţia intimă, neobişnuita aliterativitate şi interferare sonoră.

Stilul polifonic al versurilor ei din anii 30–60 se codifică, se hermetizează, poartă marca discursului pus sub semnul tainei, al tristeţii tîrzii ce urmează să fie luată în mormînt…

Poetul Traianus excelează în mînuirea versului disciplinat, cantabil, prins într-un flux continuu al rostirii şi textualizării. I-am regăsit această calitate şi în cele mai reuşite traduceri din Bunin şi Ahmatova.

Acad. Mihai Cimpoi

Anna Ahmatova

Versuri
tălmăcite
de Traianus

Dragoste

Ba-n cercuri, Şerpoaica, măiastru
Pe inima-ncinsă mă stinge,
Ba zile întregi cu albastru
Fereastra albită mi-o ninge.

Ba înlănţuită de gînd
Se miră că tremur de vie,...
Dar tainic viaţa-mi ducînd
Din linişte şi bucurie,

Ea blînd poate plînge aci
În ruga viorii, deschis,
Şi straşnic s-o poată ghici
În necunoscutul surîs.

* * *

“De ce astăzi mai palidă eşti?”,
Strîngeai mîinile-n voalul subțire.
“Eu pe el din amară iubire
L-am servit, îmbătîndu-l cu veşti”.

Cum uita-voi? S-a dus clătinat.
Gura lui trezea pacea din bolți.
Am fugit, neatinsă, pe vînt,
Am fugit după el pîn-la porți.

Obosită-am strigat: “E o gluma
Tot ce-a fost. Dacă pleci, voi muri”.
Liniştit a surîs pe sub lună
Şi mi-a spus: “Nu sta-n vînt. Vei răci”.

Cîntecul ultimei întîlniri

Fără sprijin mi-i umărul rece,
Însă paşii uşori mi-au rămas
Şi în mîna cea dreaptă voi trece
Mănuşa din stîngul meu braț.

Se părea, trepte multe-s în goană,
Dar eu ştiusem-sînt doar trei!
Printre arțari un murmur de toamnă
Mi-a spus: “Hai, vino, să mori cu ei!

Sînt amăgiţi de-un pui de soartă.
Prea schimbătoare, pentru noi”.
Eu i-am răspuns: “O, scumpilor, sînt toată
Şi eu la fel. Am să mor cu voi ... “

Acest cînt e al ultimei noastre
Întîlniri. Cat spre bezna din casă.Absenţă.
Numai în dormitor lumînări
Mai ardeau ca-ntr-o indiferenţă.

* * *

Ca pe-un leac îmi beai sufletul meu.
Ştiu, e gustu-i amar şi mă doare,
Dar nu vreau ca pe o resemnare
Să-ncalc ruga-nţelesului greu.

Cînd sfîrşi-vei să-mi spui. Nu sînt tristă,
Că e sufletu-mi lipsă în lume.
Voi pleca drum aproape, anume
Să văd prunci cum se joacă. Insistă

Trupul meu să-i sorbi clipa din ornic,
Vecinii descarcă averi în fiece joie.
Cine eşti? Frate bun sau ibovnic?
Eu nu ştiu şi să ştiu n-am nevoie.

Ce plăcut e aici şi ce bine
Trupul mort de-oboseli odihneşte..,
Iar drumeţii gîndesc despre mine:
“Despărţită-i de-o noapte, fireşte”.

* * *

Mi-am ieşit din minţi, copil ciudat.
Miercuri, pe la trei!
Într-un straniu caz mi-am înţepat
Degetul sub tei.

Iarba-ngenuncheasem fără milă
Şi părea că a murit de tot,
Dar ea înverzind, o verde filă,
Nu avea asemănări de mort.

Straniu, după tine plîng eu, oare?
Chipul tău îmi va surîde iar?
Uită-te!Pe degetul ştrengar
Ce frumos inelul arde-n soare.

* * *

Pentru mine există-un surîs:
O mişcare a buzelor, vie,
Pentru tine-o păstrez ca un vis-
Doar mi-i dată din dragoste mie.

E totuna, că eşti bădăran,
E totuna, ţi-s altele dragi,
Eşti de aur, în faţa-mi cînd calci,
Soţ cu ochi cenuşii de mărgean.

* * *

Nu confunzi o gingăşie pură
Cu nimic, ea este liniştită.
Înzadar, dezlănțuit de ură,
Mă scufunzi în puf, ca pe-o smintită!

Şi-nzadar cuvinte de alint
Îmi tot spui, de dragostea dintîi,
Cînd eu simt atît de ne-mplinit
Oarbele-ți priviri la căpătîi.

* * *

Eu să surîd am încetat,
Vînt friguros pe buze-mi curge.
Cu o speranță-i mai puțin,
Un singur cîntec va ajunge

Şi cîntu-acesta fără scuză
L-oi da surîsului în semn
Că tihna dragostei e-o spuză
De boală-n sufletul de lemn.

* * *

N.V.N.

E în apropierea de oameni o căință,
Nu poți s-o treci cu-ndrăgostite firi,–
Fie ca în neliniști să se reverse miri
Și inima-n iubire s-o rupi, pe rînd, Ființă.

Aici prietenia-i neputincioasă-n cuget
Și anii-nflăcărate fericiri.
Cînd liberul și-nstrăinatul suflet
E istovit de chin și dulci uimiri.

Nebuni sunt cei ce-o speră, iar cei, poate,
Care-o obțin-cuprinși de întristare ...
Acum ai înțeles de ce nu bate
Inima mea sub mîna ta, cînd moare.

Rugăciune

Mie dă-mi ani ursuzi de uitare,
Năduşeală, căldură, nesomn,
Pruncul blînd şi amicul, ce-are
Cîntul tainic-comoară de Domn.

Astfel eu, după zile amare
Pentru-a ta liturghie mă rog,
Umbra sumbrei Rusii în schimbare
Nour fie în slavă de foc.

* * *

Strigături mai bine aş striga de zor
Şi la armonică să-ți tot cînt cu dor,
Cuprinzîndu-ți trupul, să mă duc în crîng,
Să pierd din cosițe funda şi să plîng,
Pruncul tău mai bine să-l fi legănat
Şi să-ți dau în noapte un bănuț curat,
Să mă duc la ziuă-n vechiul țintirim
Să mă uit în albul florilor sublim .

* * *

Casa ta albă şi grădina-n linişti
Le părăsesc. Viața fie pustie.
Pe tine-n versuri te slăvesc cum altă
Femeie n-a putut nicicînd să scrie.

Şi tu de draga dragă-ți aminteşti
În raiuri pentru ochii ei, pe cînd
Eu ca pe mărfuri rare pămînteşti
Iubirea ta şi gingăşia vînd.

* * *

Soțul m-a supus dublatei,
Împletitei cingători.
Pentru tine-n geam cu gratii
Eu am stat pînă la zori.

Printre lumînări topite
Fum urca din fierării.
Ah, cu mine, tu, iubite
N-ai putut din nou să fii.

Pentru tine-n chinuri moare
Suflet fără bucurii.
Tu iubeşti pe cea bălaie
Sau roşcata dragă ți-i?

Cum să vă ascund eu, oare,
Sunătoare-n inimi guri,
Cînd se-ating luciri de soare
De ne-atinse albituri?

* * *

Inimile ni-s străine,
Dacă vrei, poţi să şi pleci.
Multă fericire vine
Celor liberi întru veci.

Eu nu plîng, nefericită,
Nici mă rog a ne ierta,
Gura nu-mi fura, robită,
Moartea săruta-mă-va.

Zile vitregind, amare,
Puse-au fost cu frigul greu.
De ce tu, de ce ești, oare,
Mai bun, ca alesul meu?

Cîntecul

Eu în răsărit de soare
De iubire cînt,
In genunchi stropind o floare,
Jalnic mă frămînt.

O arunc. rupînd-o-n grabă–
Să mă ierte, da.
Văd, desculță o fetiță
Plînge peste ea.

Straşnic mi-i, cum o aşează,
Glasul să-i cunosc,
Tot mai cald mă săgetează
Moartă, cu miros.

Va fi piatră-n loc de pîine,
Mie preț de rău.
Peste mine bolti păgîne,
Iar cu mine glasul tău .

Nopții albe

Ah, uşa n-am închis-o eu
Şi lampa n-am aprins,
Nu ştii, cum obosită, zău,
Să dorm nu m-am decis.

Să cat coline, cum se sparg
In bezna din frunzare,
Voci îmbătate-n sunet vag,
Asemeni vocii tale.

Şi totul, că-i pierdut, să ştiu,
Că viața-i iad prin noi!
O, eu convinsă-am fost să fiu,
C-o să te-ntorci-napoi.

* * *

Eu veni-i aici din lenevie,
Mi-i totuna unde să tînjesc!
Tremură o moară-ntre coline,
Anii poți să-i taci aici, firesc.

Peste pajiști molcome, uscate,
Trece o albină-n zboru-i mut,
Lîngă țărm par nimfele visate,
Însă nimfele-au murit demult.

S-a-ntețit în umbră ca-ntr-o zare
Țărmul larg și tot albește blînd.
Peste plutitoarea întomnare
Lin lucește luna, înnoptînd.

Totul pare nou, observ, uimită.
Proaspăt ghioceii amiros.
Tac. Eu tac, prea bine pregătită
Să fiu iar a ta , pămînt frumos.

Muzei

Muza-soră mă privi în față,
Clară e privirea ei din nou
Şi inelul aurit, ce hoață,
Mi-a furat, întîiul meu cadou.

Muză, care-i vezi pe fericiți –
Văduve, şi fete, şi femei...
Pe sub roți să mor, nu-n umilinți,
Aş fi vrut, regretelor temei.

Ştiu: ghicind și mie-mi este dat
Să mai frîng fragila margarită,
Pe pămînt să-ncerc cu-adevărat
Orişice iubire pătimită.

Pînă-n zori lumini aprind, tîrziu
Şi la nimeni nu gîndesc, de vrei,
Dar nu vreau, nu vreau, nu vreau să ştiu
Cum pe alta o sărută ei.

Mîine îmi vor spune-oglinzi rîzînd:
„Chipul tău nu este clar din nou ... "
Le voi spune-n şoaptă:"Ea mi-a luat plecînd
Întîiul cadou".

Regele cu ochi cenuşii

Vouă slăvire, dureri preapustii!
Regele mort e cu ochi cenuşii.
Noapte de toamnă. Ieri a murit.
Soțul întors, liniştit mi-a şoptit:
"Ştii, l-au adus din regescul vînat,
Sub vechi stejar trupul lui au aflat.
Plînge regina. Ce tînăr retras!
După o noapte căruntă-a rămas."
Peste reşou şi-a-ntins rufele toate
Şi a plecat în serviciu de noapte.
Pe fiica mea voi trezi-o aci
Şi-n ochii ei cenuşii voi privi,
Iar după geam pomi vor fi fremătînd:
"Regele tău nu mai e pe pămînt .. ."

* * *

Singuri, cînd ne-am tot urît cu tîngă,
În erori plutind ca pe sub ploi,
Amîndoi nu-nțelesesem încă
De ce-i mică lumea pentru noi

Şi de ce-amintirea nu-ti dă pace,
Foc misterios, topind în veşti
Inima-nvățind în nopți posace
Să întrebe: Unde, oare, eşti?

Iar cînd printre mări fără sfîrşit
Sună-un cor, amenințînd răchiți,
Cată-n suflet, grav şi obosit,
Neschimbații ochi, îndrăgostiți.

* * *

Am tot plîns şi m-am căit,
Chiar să fulgere din cer,
Inima te-ar fi găsit,
Casei tale-loc stingher

Boala ştiu, nesuferit
Greul drumului întors ...
Straşnic, înspre neiubit,
Straşnic, înspre drag pe jos

Să mă-ntorc şi să mă-nchin,
Sunînd frunzele-n suspine,
Să mă-ntrebi: “Unde, din chin,
Dragă te-ai rugat de mine?”

* * *

Petrecu-i iubitul pîn-la poartă
Şi am stat în auritul colb.
Din vecinătatea unui clopot
Importante sunete mai pot

Desluşi. Sînt părăsită ori
Floare sînt sau doar scrisoare sumbră?
Numai ochii cată cruntători
Amurgita umbră.

* * *

Ce mai hoinăreşti, sihastru?
Ce te uiţi, nerespirînd?
Cred,c-ai înţeles albastrul
Suflet pentru doi bătînd.

Vei mai fi iubit de nuferi
Precum nimeni n-a visa,
Cu-n cuvînt de-o să mă superi
Vai, cum te va mai durea.

* * *

Vînt dezlănţuit îngînă
Ceru-albastru-nsîngerat.
Anii vin să-mi lase-n mînă
Zile cu amor ciudat.

Tu mi-ai năruit trecuţii
Ani, ca apa, fără rost.
Cum nu eşti bătrîn ca munţii,
Dar la fel, precum ai fost?

Chiar mai sunător ţi-i glasul,
Numai aripa de timp
A-ntomnat cu slavă-n ceasul
Iernii ce mă ninge-n schimb.

Nelinişte

1

De asprimea luminii te-năbuşi,
Iar privirile-i–raze m-acopăr
Şi mi-am zis, tremurînd: e acela
Care poate iubi ca un nufăr.

Aplecatu-m-am: slove să-mi spuie ...
Ochii lui erau mari prăbuşiri.
Fie piatră grea, de cimitire,
Peste viaţa acestei iubiri.

2

Nu vrei să te uiți, nu iubești?
Nebunule, ce frumos ești!
Că nu pot zbura, ce folos,
Fiind aripată-n povești.

Vin cețuri pe ochi, cadă fulgi,
Şterg lucruri și fețe în cale,
Şi doar înroșitul tău giulgi,
Doar giulgiul pe guler te are.

3

Cum spulberă simpla-ncercare,
Venise spre mine, rîzînd,
De-o lene-mblînzîtă pe rînd.
Mîinii mele-oferind sărutare.
Şi ghicite priviri
De timp învechite
Mă priveau pe sub gene uimite ...

Zece ani de strigate muriri,
Toate nopțile nedormite
Eu le-am pus în cuvinte cu rost
Şi i-am spus: "În zadar te mai cuget,
Ai plecat și-atunci iarăși mi-a fost
Şi pustiu, și lumină în suflet.

* * *

Regăsitoare-nchipuire
In ochii cenuşii şi moi.
In simpla mea nenorocire
Amar vă amintesc pe voi.

Prizonier cu mîini ferice,
Pe malul Nevei, stîng şi mut,
Contemporanul meu,aice,
S-a întîmplat precum ați vrut.

Tu, ce mi-ai ordonat:"Hai, pleacă,
Ucide-ți dragostea, te du!"
Şi eu sînt cea care încearcă,
Dar sîngele îmi spune: "Nu!"

Iar de-oi muri, hai, spune-mi, cine
Vă va mai scrie poezii?
Cine sunînd va mai susține
Nespuse încă psalmodii?

Fragment

Şi cineva, în bezna copacilor suie,
Trece prin frunze, călcînd,
Şi-mi strigă: "Ce-a făcut cu tine, gălbuie?
Ce-a făcut dragul tău pe pămînt?

Parcă-n neagra culoare, uscată,
Se-ating veacuri ce-ți aparțin.
Te-a trădat rugăciunii şi cată
Dulci otrăvuri să-ti picure, lin.

Să mai numeri injecții încetat-ai demult
Pieptu-i mort sub înăspritul de ac
Şi-nzadar mai încerci să fii veselă-n lut,
Mai uşor să te culci, mai pe plac!.. "

Eu i-am spus obiditului negru, şiret:
"Adevăr spun, că nu ai ruşine.
El e blînd, liniştit şi mă poartă în piept,
Îndrăgostit totdeauna de mine".

* * *

Ce dorinţe iubitele au!
Neiubitele nu au dorinţi.
Fericită-s, că apele stau
Pe sub gheţuri murinde, cuminţi.

Şi eu fi-voi–m-ajută Cristos,–
Pe covoru-nghețatelor stele
Tu păstrează scrisorile mele
Să ne certe urmaşii frumos,

Luminat şi mai clar de-adevăr
Să le fii mai văzut în mărire.
În slăvita ta biografie
Se mai poate să laşi un mister?

Prea dulcie-beţia lumească
Şi prea strînse-ale dragostei firi.
Las cîndva numele să-mi citească
În manuale faimoşii copii

Şi-ntristata poveste aflînd
Să surîdă în taina de-o vară ...
Mie tihnă şi doruri nedînd,
Să mă dărui cu slavă amară.

* * *

Eu învăţat-am, totuşi, să trăiesc,
Să cat spre cer şi să mă rog spre Domn,
În preajma nopţii mult să hoinăresc
Ca să destram nelinişti şi nesomn.

Cînd tremură frunzarele în crîng
Şi flori în roş-albastru sceptru-şi lasă,
Scriu poezii hazlii, cînd vreau să plîng
De-o viaţă-nnebunită şi frumoasă

Eu mă întorc. Să-mi lingă fruntea-n pumni
Motanul meu flocos, torcînd umil
Şi se aprinde focul în tăciuni
Într-o căsuţă de stejar fragil.

Doar tihna rar e spartă, dusă cu
Un cocostîrc, zburdînd pe-acoperiş,
Şi dacă-n uşa mea vei bate tu
Nici n-o să te aud, departe-n vis.

* * *

Tu ştii, eu mă topesc în jug,
De moarte Domnului rugînd.
Dar pîn-la boală îmi conjug
Pămîntul Tverului tăcînd.

Peste fîntîni - cocor de pază,
De-asupra lor, ca scripeți, norii,
În cîmpuri porți - viori vibrează
Şi-al pîinii miros, şi fiorii.

Şi povîrnişu-n întuneric,
Unde şi vîntu-i slab trecînd
Şi condamnate umbre-n sferic
De gura babelor fierbînd.

* * *

Tu, scrisoarea nu-mi arde, zglobiu,
Pîn-la capăt citeşte-o, cuminte.
Nu mai vreau neştiută să fiu
Şi străină în calea-ti, iubite.

Nu privi aşa crunt şi cu vină,
Sînt iubită şi sînt a ta.
Păstoriță nu sînt, nici regină,
Poate, călugăriță cîndva.

Acum port rochie cenuşie,
Am pantofi fără toc, ce mi-i?
Dar la fel, ca-n strînsoarea-ți mlădie,–
Frică port în ochi mari şi pustii.

Tu scrisoarea nu-mi arde, iubite,
Şi nu plînge de răul oricui.
Ia-o-n simpla-ți odaie aminte
Şi în inima zilei s-o pui.

* * *

Ora nocturnă-a cinei bucuroase,
Hîrtia albă zace neclintită,
Mimoza-aduce-a Nizza şi-a călduri miroase,
În luciul lunii zboară o pasăre uimită

Şi lungi cosițe împletite-n noapte,
De parcă mîine-ar trebui să fie,
Privesc prin geam şi nu tînjesc în şoapte,
Marine zări, clepsidră arămie.

O, ce putere omul are-n spații,
Şi nici măcar blîndețe nu cerşeşte!
Eu nu pot să ridic un veac în brațe,
Pierdută sînt, cînd numele-mi rosteşte.

* * *

Eu nu iubirea ta cerşesc,
Ea-n sigur loc îşi află cale.
Mă crede, eu soției tale
Scrisori geloase nu-ndrăznesc

Să-i scriu. Dar sfaturi înțelepte
Primeşte, tu, şi dă-i să ştie
Vechi poezii şi dragi portrete
Ce miri frumoşi în cununie!

Şi-acestor proşti, trebuincios
Li-i simțul de victorii plin,
Decît un sfetnic glorios
Şi amintiri apuse-n chin...

Dar cînd amare fericiri
Cu draga ta trăi-ve-i, poate,
Şi peste suflet amăgiri
Vînturi vor prăbuşi în noapte

În seara cea solemnă-a mea
Să nu te-ntorci. Eu nu te ştiu.
Şi-apoi cu ce te-aş ajuta,
Cînd pentru noi va fi tîrziu?

* * *

Slab glasul meu, dar vrerea nu slăbeşte,
Chiar mai uşor fără iubire mi-i.
Ceru-i înalt, vîntul din munți sporeşte
Şi gîndurile-şi țes statornicii.

S-a dus spre alții puiul de nesomn,
N-am supărări pe răul din oglinzi,
Şi minutare-n ornice, cum dorm,
Nu-mi par săgeti mortale cînd le-ntinzi.

Trecutul meu în inimi forță pierde!
Descătuşarea vine, totul iert,
Simțind cum luciul fuge şi se vede
Pe proaspăt pluş de primăvară-ncet.

* * *

Dureroasă – amintirea iubirii!
Mie-n fumu-ţi mi-i dat să ard şi să cînt,
Pe cînd vouă vi-i flacără firii,
Să-ncălziţi stinsul suflet pe rînd.

Trupul să-şi încălzească, uscat,
Au nevoie de lacrima mea ...
Pentru-aceasta, eu, Doamne-am cîntat
Şi-am jurat în iubire cîndva!

Dă-mi să beau o-ndulcită otravă,
Să orbesc, rătăcind prin tocmeli
Şi-a mea slavă fără de slavă
Cu-o batistă de toamnă s-o speli.

* * *

Totu-i pierdut: şi forţă, şi iubiri.
Trupul uitat în burgul nemilos
Tînguie-n soare. Sîngele, te miri,
În mine simt că-ngheaţă, friguros.

Vesela muză nu mi-o recunosc:
Ea cată-n ochi şi lacrimă, bolnavă,
Iar creştetu-n coroană drept zăbavă,
Pe piept mi-l lasă, să mi-l amintesc.

Numai obrazul zilnic mai apus
Se clatină: vrea danie măreaţă.
Cu chipu-nnegurat i-aş fi răspuns ...
Dar nu mai am nici lacrimi şi nici viaţă.

* * *

Dar am să vin acolo şi-o să zboare
Frînturi de gînd în friguri timpurii.
Tainice aşezări de sat sub zare
De muncă păstrătoare în vecii.

Cu sigură şi lină-ndrăgostire
Nu pot să fiu legată-n aste părți:
Un pic novgorodean de sînge-mbie
În mine gheața-n vin pe jumătăți.

Şi-aceasta nicidecum nu poți reface,
Nu au topit-o-ncă nămoluri mari.
Şi eu, să nu încep slăviri de pace,
Tu, liniştită-n fața-ne tresari.

* * *

Tu eşti straniu, pe-o insulă verde
Ai dat țara natală, acum.
Vechi icoane în care poți crede,
Arbori trişti lîngă rîu, ca de fum.

Pentru ce, iaroslavule, spune?
Cît nu eşti fără minte de tot,
Te-ai uitat la frumoasele brune
Şi la casele-n nori ce înot?

Uite-acum ai ajuns plin de jale,
Suflet slav, te păstrează spre-a fi
Şi rămîi în regeşti capitale,
Libertatea-nvățînd a iubi.

Pentru ce vii şi stai în frunzare,
Sub înaltul meu geam, nedeschis?
Singur ştii, nu te-nneci nici în mare,
Eşti în lupte de moarte neatins.

Da, nici lupte, nici mări nu sînt grave,
Celor, care se pierd în văzduh.
De aceea, în vremi de zăbave
Te-ai cerut să te milui cu duh.

* * *

Străin prizonier! Nu vreau străin,
Eu şi pe-ai mei am obosit să-i număr,
Atunci de ce din bucurii venim
Vişini să-ntrezărim, atinşi de umăr?

Să mă hulească şi din slăvi mă curme,
În vorba lui abia surîdă dalta,
Nu, niciodată, nu mă va supune
Să meditez, că dragă-i este alta.

Şi n-am să cred vreodată că se poate,
După-o iubire tainică din stele
Iarăşi să rîzi, să lăcrimezi de moarte
Şi să blestemi săruturile mele.

* * *

Bătrînă sînt şi-amară. Cute reci
Vor să-mi ascundă chipul întomnat,
Spinarea s-a-ndoit, am grele mîini,
Iar sfîntul meu se uită-nveselit,

Se laudă cu trudă iscusită,
Văzînd pe-ntinsul pielii învechite
Urme de lovituri. O, Doamne, iartă!

* * *

Spune: "Nu regret, că pleci,
Chiar şi că astfel iubesc,
Sau vei fi a mea pe veci
Sau te-omor şi te zidesc".

Peste mine ca tăunii,
Ne-ntrerupt, de zile mii
Sună clopotul minciunii,
Negrei tale gelozii.

Răul n-o să mă seducă,
Liber vînt lacrimi usucă,
Veselia-ntruna cată
Peste inima-mi înceată.

* * *

O,viață fără zi de mîine!
Văd că mă lași în orice rînd,
Cu dragoste aud trecînd,
Stea ce-mi răsare și rămîne.

Neobservat o fi să zbori,
Necunoscut în întîlniri,
Dar noapte-i iar și-ai să te miri
Că umeri-ți sărut, ușori.

Eu ție dragă nu ți-am fost,
Tu m-ai furat. Clipa durase
Și ca pe-un inculpat mă trase
Iubirea răului anost.

Ca frate-mi ești, cum taci, mîhnit,
Da-n ochi de-o fi să ne-ntîlnim
Cu cerurile-o să mă-nchin,
În foc topi-se-va granit.

* * *

O, gîndeai, eu la fel sînt,
Că mă poți uita
Și c-o să m-arunc, implorînd și plîngînd,
Sub copite de cai, undeva.

Sau în tîrg să mă rog din nou
De-un colet încrustat cu o salbă,
Să-ti trimit, îngrozit, un cadou –
Călduroasa mea rochie aibă.

Blestemat fii.
Nici glas, nici priviri mai cuminți
N-o să-ți dărui, cerşindu-ți noroc,
Dar îți jur c-o grădină de sfinți,
C-o icoană miraculoasă mă rog
Şi cu nopțile noastre fierbinți –
Eu la tine nicicînd nu mă-ntorc.

* * *

Eu celor dragi le-am plîns murirea
Şi rînd pe rînd toti au murit.
Mormintele mai poartă firea
Slovei, cu care le-am ghicit.

Cum ciorile se-nvîrt şi beau
Proaspătul singe-nfierbîntat,
Astfel sălbatece-mi erau
Cîntările de dor visat.

Cu tine sînt dulce şi bună,
Aproape ca inima-n piept.
Dă-mi mîinile,-n linişte-ascultă.
Te blestem, te du, nu te iert .

Şi să nu te ştiu niciodat',
O, muză, să nu-l chemi, pierdută,
Viu fie şi lipsă-n cîntări
Şi-n veci necîntat
De dragostea mea neştiută.

* * *

De privirea-ţi sînt, totuşi, topită,
Şi-nvăţat-am să tîngui de gînd.
O, şi din coapsa ta, făurită,
Cum să nu te iubesc pe pămînt?

Să-ti fiu soră fidelă anume
Mi-este dat de destinul străvechi,
Iar eu sînt prea zgîrcită prin lume,
Dulce rob, cu cercei în urechi.

Dar cînd fi-va să mor, necăjită,
Peste pieptu-ţi mai alb ca zăpezile grele
Cum va plînge a ta părăsită
Inimă-soarele Patriei mele.

Visul negru

I

Cu limbi de foc slăvindu-mă dintîi
Încă păşea pe margini de estradă.
Din fumul rar şi foc la căpătîi
Noi ne voiam fugirii noastre pradă.

Dar întrebarea în tăceri ardea,
De ce n-am fost iubită stea ce ninge
Şi ruşinoasă boală-nchipuia
De-asupra ochi sever şi fără sînge.

Iubeşte-mă,- aminteşte-mă şi plîngi!
Toți plînşii, oare, nu-s egali în Domn?
Adio, dar! Vin temniceri nătîngi
Pe-albastre căi, de dincolo de somn.

II

Eşti mai tainic şi mai nou mereu
Şi îți sînt tot mai ascultătoare,
Dar iubirea ta e-o încercare,
Prinț sever, de foc, de fier, şi zeu.

Interzici să cînt, să rîd, şi-i bine,
Să mă rog mi-ai interzis de-acuma.
Numai să nu mă despart de tine,
Restul ți-i totuna!

Astfel, cerului şi humelor străină,
Eu trăiesc şi nu mai cînt de-alai ciudat.
Parcă tu din rai şi iad cu vină
Mi-ai luat sufletul descătuşat.

III

De enigmatica-ți iubire
Eu ca de boală-ntruna strig,
Sint palidă şi-abia-n jertfire
Picioarele-ating.

Noi cîntece să nu îngîni,
Deajuns să le-amăgeşti
Și pieptul meu și-a mele mîini
Să nu le necăjești.

Să curgă sînge gîlgîind
Pe lenjerii, mai grav–
Moartea să vezi din piept scoțînd
Un şuierat bolnav.

IV

Ghețuri curg sunătoare prin foc,
Ceru-i fără speranță şi pal.
Pentru ce mă blestemi, triumfal,
Ah, eu nu îmi ştiu vina deloc.

Dacă trebuie mă şi omoară,
Dar cu mine-nrăit să nu fii.
Prunci nu vrei să-ți rodesc o comoară,
Nu-mi iubeşti poeziile, ştii.

Va fi totul cum crede-vei: fie!
Credincioasă la cer m-oi ruga,
Ți-am dat viață, tristețea tîrzie
Eu cu mine-n mormînt o voi lua.

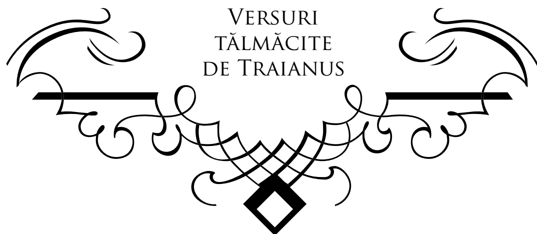
V

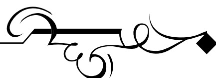
Stradela Zaceatievski, 3

Mică stradelă, stradel ...
Gît înecat c-un cercel.
Cheamă proaspăt spre Moskova-rîu,
Ard în geamuri mici focuri, tîrziu
Pare-n mîna cea stîngă-pustie,
Iar în dreapta-albind mănăstire,
Vizavi-brad înalt şi umbros
Stă şi-ascultă în nopți, fioros.
Ah, s-a stins felinarul, bizari
Din clopotniță trec clopotari ...
De-aş găsi chipul drag şi uimit,
Cel de care mi-i dor nesfîrşit,
Să mai am neagra rochie iar
Şi din Neva un picur amar.

Ivan Bunin

* * *

De m-aş fi iubit pe mine
Nu era cu mai mult rost?
Să nu mai ştiu ce a fost,
Cum şi tu-ai uitat, prea bine.

Nu mă-nspăimîntam de vis
Şi tăceri, şi nopți eterne:
Înecații ochi, pe semne,
Bucuros i-aş fi închis.

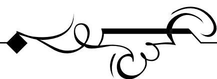
Epitaf

Eu, fată, eu, soție am murit.
El îmi spunea c-am fost regină vie,
Dar eu numai visam înspre iubire
Și cu speranțe vagi m-am răsplătit.

În zi de-april de oameni am fugit,
Plecai pe veci, tăcînd un gînd bizar
Și-n viață, totuși, n-am fost înzadar:
Pentru iubirea lui eu n-am murit.

În liniştea aleii de mormînt,
Unde doar vîntul rar prin somn coboară,
Glăsuie tot de bucurii şi vară.

La vechiul mausoleu, din cînd în cînd,
Sonet de dor îmi sună-a întristare,
Iar cerurile cad cu-nseninare.

* * *

Noapte tristă ca visele mele.
Undeva, în stepa nesfîrşită,
Arde-o flăcăruie singurică...
Inimă, prea eşti din doruri grele.

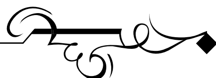
Insă cui şi cum vei spune-n ele
Că te cheamă-o oarbă făr'delege?
Drumu-i lung, nici stepa nu-nțelege,
Noapte tristă, ca visele mele.

* * *

Fericit mă cred, cînd înspre mine
Ochii-ți laşi, albaştri de fiori,
Luminează-n ei speranțe pline
Bolțile de ziuă fără nori.

Trist îmi e cînd taci, îngîndurată,
Şi în noapte pleoapele-ți afunzi.
Neştiind nici tu, iubeşti de-odată,
Şi iubirea tainic o ascunzi.

Dar oriunde fi-vei viata toată,
Lîngă tine sufletu-mi va sta...
Dragă, fie binecuvîntată
Tinerețea şi splendoarea ta.

* * *

La ea veni-i spre miezul nopții.
Dormea, iar luna lumina
În geamul ei, – și plapuma
Adăpostea un trup al sorții.

Ea odihnea dormind pe spate,
Cu umeri dezgoliți și grei,
Iar fără griji, ca apa-n cadă,
Stătea în somn viața ei.

* * *

Ce vară luminată și ștrengară!
Te uită-n ochii mei, ca înainte
Și spune-mi: de ce tristă ești în vară?
Și unde-i gingășia ta cuminte?

Dar taci, firavă, ochii nu-ți sînt galeși,
Nu-mi mai șopti recunoștinți cu brio:
Eu am aflat tandrețea de adio –
Sînt singur, iarăși!

* * *

Tristețea mea e liniștită
Și-apoi din an în an mai fix
Văd zarea-n care, toropită,
Albea al verii fum pieziș ...

Așa în tihna unei vile
Marine-auzi al toamnei val,
Cum auzi glasul de sibile,
Orb, curajos și triumfal.

Aşa în zarea stepei moarte
Se-aude-un clopot de cetăţi,
Liniştitor şi prea departe
De mici şi pămînteşti tristeţi.

În munţi

Se leagănă c-un disc de aur Luna:
În mreaja umbrei negre şi-n scîntei
O spulberă şi ca un fum, totuna,
Pe cruci de piatră varsă luciul ei.

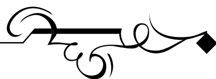
Dar, uite-n cerul străvegheat de Domn,
Stă Luna, pe cînd fumul o-mpresoară...
Nu Timpul în vecie se strecoară,
Ci numai al vieţii noastre somn.

* * *

Va fi o zi şi-am să dispar, decis,
Iar în ungherul veşnic pustiit
Va fi un scaun, masa mea de scris
Şi chipul simplu, trist şi învechit.

Va tot zbura, demult îmbătrînit,
Un flutur colorat în unison
Şi căutînd ceva la nesfirşit
Peste, întreg, albastrul monoton.

Iar cerurile fără de cuprins
Zilnic privi-vor printr-un geam închis
Şi marea cu întinsu-i siniliu
Va tot vîsli în largul ei pustiu.

Sirius

Unde eşti, steaua mea credincioasă,
Şi inel al splendorii cereşti?
Alinarea cea misterioasă
Pentru lună şi fulgii aceşti?

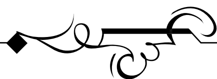
Unde eşti, tinereţe, dă-mi veste
De cei dragi, despre care n-am veşti:
Bradul verde şi casa mea veche
În nămeţii de alb sub fereşti?

Steauă, care nu mori niciodat',
Arzi de tot din tăriile-nalte,
La mormîntu-mi din lumi de departe,
Pe-o vecie de Domnul uitat!

Luna

Va fi şi noaptea mea, prelungă şi de moarte,
Cînd Domnul – Vrăjitor va porunci sever
O nouă steauă să apară-n cer.

Arzi, Lună, în văpăi, urcînd tot mai departe
Licărul dat de soare. Să fie lumii veste,
Că ziua mea a ars, da-n lume urma-mi este.

* * *

O, bucuria culorilor! Iar şi iar
Azurul prin livezi de nefiresc
Arde înduioşatul chihlimbar
Şi parcă înşişi îngerii privesc.

O, bucuria bucuriilor! Nu ştiu povaţă,
Dar, Doamne, cred, că tu puteri mai ai
Să reîntorci către pierdutul rai
Nădejdile şi visele-mi de-o viaţă!

* * *

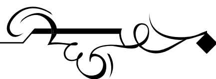
Şi păduri, dar şi iarbă, şi grîne, şi flori,
Şi noroi şi splendori şi văzduhul ceresc...
Va veni timpul, cînd Domnu-ntreba-va pe fiul rătăcitor:
“Fericit ai fost, oare, în trai pămîntesc?”

Şi-o să uit despre tot şi îmi voi aminti
Drumuri vechi de cîmpii între iarbă şi grîu, ce le ştiu,
Şi necunten plîngînd să-i răspund nu voi mai reuşi,
Spre genunchii iertării căzînd milostiv ca un fiu.

* * *

Noaptea, la balcon... în jilţ de vilă...
Oceanu-n legănate cînturi...
Fi-i liniştitor şi împăcat ca o sibilă,
Odihnind de gînduri.

Vînt venind şi vînt plecînd pe dată,
Şi vuind în pas, marinăreşte,
Este-acel ce vilei somnu-i poartă?
Liniştea păzeşte?

Este-acel, care voit măsoară
Anii noştri, soarta ce-om urma?
Inima de vrea şi crede-n pară,
Însemnează Da.

Tot ce-n tine-i vieţuieşte-ncalte.
Iată, tremuri, şi-n cei ochi căprui
Ce ferice vîntul moale bate –
Cum iubire nu-i?

Anul 1885

Fost-a primăvară şi viaţa fu uşoară,
Chema spre tine proaspătul mormînt,
Dar viaţa fu uşoară, ca nourii de vară,
Ca fumul dintr-un sfeşnic fumegînd.

Pămîntul, ca o înflorită vale,
Blajin, în faţa mea stătea anost
Şi-ntîiul vers şi-ntîia-mi adorare
Cu primăvară şi mormînt mi-au fost.

Şi-aceasta tu eşti, floare de stepă, ce-amiroase,
Uitata mea,-nflorită fără veste,
În zori moartea, nu Domnul, zilele-mi furase
Şi duse-au fost în lumea veşnică, de poveste.

* * *

Fără sfîrşit plouă-n pădure.
Ceaţă. Se tot clatină brazi.
"O, Dumnezeu!"Pădurea-i beată,
Şi ce mai vlăguită-i azi.

La geamul din paznicărie
C-o lingură copilul bate.
Pe sobă mama încă doarme.
Viţelu-n paie muget scoate.

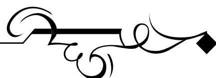
În casă-i trist, şoareci zevzeci...
De ce-n pădure orzul sună,
Flori înfloresc şi cresc ciuperci,
Iar iarba s-a-ndulcit şi-i bună?

Viţelul gîfîie mereu
Şi-şi pleacă brazii întristaţi
Acele verzi, înfriguraţi:
"O, Dumnezeu! O, Dumnezeu!"

* * *

Încă nu-i, încă nu-i dimineaţă,
Din păduri noaptea nu a plecat.
Sub cupola de somn şi de ceaţă
Semnul zorilor e-n aşteptat.

Încă n-au cîntat păsări de ziuă,
Nori albiră văzduhul abia,
Verzi şi umezi sînt brazii de nea,
Roua-n scorburi de vară se-aciuă.

Şi lumina să nu mai îmbie
Negrăbit. drumul care-l cobor.
Noaptea asta mai mult n-o să fie,
Dar ne e la adio uşor.

Clopoțelul tăcut prinzînd viață,
Ba-ncetează, ba cîntă-un libret ...
Trece noaptea pe vale încet ...
Încă nu-i, încă nu-i dimineață ...

Pe zarea nocturnă

Zări albastre se înnegurează,
Undeva, între linişti de mit
Clopoțelul sunîndu-ne moare...
Dureros mi-i şi trist înzecit.

Glasu-i plîns, iată-abia se aude;
Colbul, iată, şi el s-a întins
Peste drumul pustiului, unde
S-a lăsat şi ca fumul s-a-ncins...

Insă sufletu-aşteaptă, tînjeşte...
O, de ce tu şi noapte şi zi
Mi te tot aminteşti nelumeşte
Peste tot şi în toate să fii?

După zarea plecînd spre-amurgit,
Peste sunete moarte-n trecut,
Ție sufletul drag îți trimit –
Blîndul meu şi-ntristatul salut!

* * *

Fluieră pădurea-n sunetele sparte...
Frunzele-n cădere trec prin somn, în zbor...
Şi cocoşii nopţii la un post de noapte
Cîntă despre ziua primăverilor.

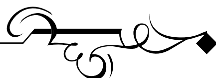
Fluieră pădurea-n sunete tihnite,
Mi-este bine şi fără de griji mă duc
Printre verzi mesteceni şi prin ierbi spuzite
Într-un loc de taină şi de neştiut.

Izvorul

În verde-adînc şi de pădure,
Mereu uscat şi neuşor,
Sub munte, într-o văgăună,
Bate din pietre un izvor.

Fierbînd, se joacă şi, grăbit,
Învîrtejindu-se-n cristale
El pe sub ramuri de stejar,
Sticlă topită, fuge-n cale,

Iar ceruri şi păduri pe rînd
Privesc, pline de-ngîndurare,
Cum oglindi-tu-s-au şi cum
Trece mozaic de izvoare.

* * *

Steauă, ce tremură peste sumbrele mări.
Şi sub nuferi ascunşi în grădină va poposi,
Flăcăruie pe prund pîn-la zori scăpărînd,
Eu în ceruri de-acum veşnic n-o voi găsi.

În cel sat, unde anii mei tineri au fost,
Într-o casă bătrînă cîntam să m-adun,
Unde dragi bucurii aşteptam fără rost,
De-acum n-am să mă-ntorc niciodată, nicicum.

* * *

Cînd pomi în luminată zi de mai
Ning străzile cu flori imaculate
Şi-un vînt uşor pe-alei însingurate
Frunze împrăştie, ce tînăr crai!

Salutul meu trimit din sat în plai,
Feciorilor şi fetelor – poeţi:
Lumină fie-n ziua lor de rai,
Primească-i viaţa cu salut de vieţi,
Să-i poarte visu-n flori înmiresmate.

* * *

În zare încă tună, dar se destramă nori,
Ca munţi de fum se mişcă – ndreptîndu-se spre sud.
E primăvară, iarăşi, clar – cerul pe la zori
Şi rîndunici în cerc solar se-aud.

Din vîrfuri de păduri umbritele cărări
Se pierd sub dauritele veşminte.
Lumini de aur pur, pîraie-n revărsări,
Spre crînguri noi țin drumul lor cuminte.

Răsfrînge-albastrul val un stol de nori opaci,
Se mişcă şi se lasă mai aproape
Şi soare nu-i de-acum; e beznă în copaci,
Se schimbă tot, cînd plouă peste pleoape.

În cuiburi păsări dorm şi-i linişte-n frunziş,
În somn simt clar, ferice şi prea bine
Ce multă prospețime şi forță de ne-nvins
Furtunile de vară poartă-n sine!

* * *

Nu s-a stins apusu-n depărtări,
Frunzele se-ascund sub ramuri, unde
Vechi grădini s-au argintat din zări
Cu lumini şi tainice şi scunde.

Se anunță-o lună timpurie.
Printre zarişti gri de primăvară
Luce peste-oglinzi de apă vie
Şi-n livezi prin ramuri, lin, coboară.

Mîine iar cu zarea o s-apară
Şi-mi va aminti singură-n prag
Primăvara dragostei de-o vară
Şi-al tău chip îndepărtat şi drag.

După ploile din cîmp

Trecut-au ploi, april cum încălzeşte
Furtună-i toată noaptea, iar la zori
Primăvăratec aer risipeşte
Şi-n linii moi de fum înalbăstreşte,
Departe-acoperişuri fără nori.

În tihnă verde tremură de gînd
Şi în argint de -mpădurite lacuri –
Coloanele mai trainice îi sînt,
Mai proaspăt lemnul pomului înfrînt
Şi cîntecul frunzişului de veacuri!

În cîmp deschis

Taina nopţii către vest se trece
Peste-ntins de arătură rece,
Să-odihnească la pămînt niţel
Stelele sînt mici şi-ndepărtate,
Cerurile – largi şi-nnourate,
Răsăritu-n beznă -la apel.

Caii semne dau. Nordul respiră,
Cu noptatec vînt cîmpii răsfiră...
Iată zorii! – Pe cărări de somn
Glodul se-nnegreşte-n drum de seară...
Şoarecii flămînzi la timp cîntară...
Te ridică şi dă semn din corn!

* * *

Ce-i în aceea, că departe,
Pe țărmul mării scoici de aur
Ude lucesc la soare, toate,
Din valul ce le-a risipit?

Nu eu la nu știu ce chemare
Plaiul marin am inventat,
Vînt autumnal, miros de sare
Şi roi de pescăruşi pe dig?

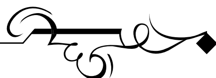
O, cîte sînt – neexprimate
Lumii simțiri făr' trebuință,
Cu suflet pus în munci ratate,–
Şi cine sînt?

Patriei

Ei cînd te rîd, vorbind de bine, –
O, Patrie, te fură ei
Cu simplitatea ta pe tine,
Acestor plaiuri dumnezei...

Fiul astfel se ruşinează
De maica lui, ajunsă-n vremi
Slăbită, plînsă şi-obosită
Printre amicii – orăşeni.

C-un rîs zeflemitor se uită
La ea, ce mii de căi trecea
Şi pentru el, la întîlnire,
Fărîma ultimă păstra.

* * *

A venit noaptea, cînd ziua s-a stins,
Somnul şi tihna şi cu sufletul tot.
În acest ceas să mă ofer ca-ntr-un vis
Liniştii scurte de noapte mai pot.

Ce uşurat respiră pieptul meu!
Ce blînd grădina se aude deplină!
În cer Calea Robilor arde mereu.
Ce paşnic produce sporită lumină!

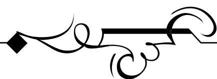
Pentru tot ce a fost în zi netrăit,
Pentru tot ce cu tîngă ascund şi urăsc,
Jar pe inima mea, plumb rămas netopit, –
Eu pe nimeni din voi n-am să învinuiesc,

Bucuria minutelor, arse în pripă
Pentru clare-amintiri, luminînd peste timp,
Vreau să binecuvînt astăzi fiece clipă
Fericirii acesteia, ce am trăit.

Pe Nipru

După munţi şi paşnicul Nipru
Depărtarea ardea luminos,
Şi cald era aerul nopţii,
Şi clar era rîul sticlos,

Noptatecul cer, de asupra,
Privea în oglinzi de cleştar
Şi se legăna lin, sub barcă,
În rîu un amurg secular.

Depărtată apoi fericire!
Pe cine iubit-am nu ştiu,
Nufăr gingaş sau închipuire,
O păstrez ca pe-un îngere viu.

Dar şi-acum inima-mi se-ntristează
Şi te tot amintesc ca un vis
Şi aproape, şi straniu departe
Ca-ntr-un rîu regăsit un abis.

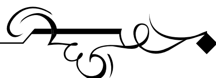
Patria

Sub cerul parcă mort de-o viață
Ziua de iarnă ține sfat
Şi nesfîrşesc păduri de gheață
Şi e departe pînă-n sat.

In haine-albastre doar o ceață
Ca o tristețe-a altcuiva
Peste adînci pustii de gheață
Zarea în beznă o mărea.

La răscruce

La răscruce, -n glia devastată,
Stă pe cruce un cioroi stingher.
Flori de cîmp au împînzit-o, toată,
Şi-a-nflorit în ierbi un coif de fier.

La răscruce oameni încrustară
Cîteva cuvinte: “Dreptul drum
Este blestemat şi nu se ştie
De te ve-i întoarce orişicum.

Drum spre dreapta fără cal te lasă
Singur ve-i cutreiera cîmpii,
Iar pe cel ce-n stînga o va face
Moartea, sigur,îl va întîlni. .. “

Scris ciudat! Morminte stau în zare,
Cu trecutul lor în somn etern...
“Aripat ciorой! Dă-mi ascultare,
Spune-mi drumul fără de infern”.

Pe sfîrşite, ziua mă atinse,
Muşchii verzi pe pietre stau buluc.
Drumuri trei cunosc în zări aprinse...
Însă cum și unde să mă duc?

Unde depărtarea contenește?
Cine calu-mi sperie-n furii
Şi nu ştiu în tihnă cum mă soarbe
Omenescul glas dinspre tării?

Singur în cîmpii şi la răscruce
Viața cheamă, moartea cată-n față...
Somnoros şi plin de importanță,
Aripat ciorоi mai stă pe cruce.

* * *

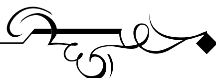
Nu-i soare, dar sunt în lumină
Prunduri, turnate din oglinzi,
Şi soclul apei se îmbină
Cu brațul fraged ce-l întinzi
Da-n ele se-arată-o grădină.

E-un picur, cît capul de ținte,
Cum cade – şi sute de ace
Brăzdară tot prundu-nainte,
Lucindele astre în pace,
Grădini forfotind de veşminte

Şi vîntul, prin frunze trecînd,
Dansînd prin mestecenii tineri
Şi-un licăr solar, viu lucind,
Arzînd într-o ziuă de vineri,
Albastrul albastru născînd

E şi-un curcubeu... Să trăieşti
Vesel, gîndind despre ceruri,
Soare şi piinea de feluri,
Şi fericit să vesteşti.

Cu capul fi-i descoperit,
Privind cum varsă pruncul ca un şui
În curte tot nisipul daurit.
O altă fericire-n lume nu-i.

* * *

Verde lumină-n larg de mare,
Străluce-n bolți de sticlă rar.
Almazul stelei răpitoare
Scapără stinsul ei amnar

Şi precum pruncul după vis
Tremură steaua-n foc alene,
Iar vîntu-i suflă printre gene
Să nu le-nchidă pe furiş.

Dimineața

Luce-n munți un cer fără prihană,
Zorii timpurii din munți cobor.
Undeva-n adînc un țărm ne cheamă,
După el – un larg unduitor.

Din înalt spre sud doar munți se-nșiră
Unde, după clarul mîngîiat
Cad în mări imagini şi răsfiră
Mari fuioare albe de bazalt.

Iar în zări, încîntător se-nchină
Soarele de după munți căzut.
Munții cu un zîmbet de lumină
Fraților răspund pentru salut.

* * *

– De ce oare eşti tristă, boltă de noapte?
– De atît că mi-i jale de-un pămînt în stihii,
Sub nori grei se învolbură mările toate
Şi soarele se-ascunde în tării!

– De ce eşti prea frumoasă, boltă de noapte?
– De atît că departe eşti de pămînt,
Că-n tristeţi de adio apusul apune
În pînze răpuse de vînt?

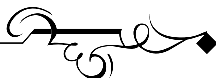
Şi răsună în linişte valuri de noapte,
Îngînînd cu un cîntec deplin
Singuratică inimă, suflete moarte
Într-un larg fără capăt, marin?

* * *

Străfulgerară stele-n noapte
Şi dinspre zări, dinspre alei,
Un vînt uşor prin ore coapte
Trecu cu-nmiresmări de tei

Spre-apus, cu-aripi întredeschise.
Fug după el și pieptul vag
Nocturna lui blîndeţe cată
Şi viaţa-i dusă de-un catarg.

Nu cred că voi muri vreodată,
Că-n veci în humă voi dormi,
O, nu, de fericirea vieţii
Doar pîn-la soare-oi odihni.

* * *

Bolțile, ca prăbușiri, deodată
De prin văi s-au înălțat spre-avînt.
Noaptea caldă-i foarte întristată,
La fereastră-n beznă singur sînt.

Lemnu-n sunet moale tot răspunde
Paşilor pustii, urmînd tic-tacuri,
Iar în cer zarea-ntîlneşte zare,
Noaptea cheamă cu splendori de veacuri.

* * *

Semn liniştit, asemeni morții, ne-ntinat,
Şi tot, ce blînd în el am fost iubit,
Eu pînă-acum nu am uitat, nu am mințit,
Dar chipul tău în ceață-i transferat.

Cum zile-or fi -tristețea va apune-n neştiință
Şi somnu-mi va-nneca de amintiri prin gări,
Unde nici fericire nu-i, nici suferință,
Dar numai iertătoare depărtări.

* * *

Foşnea frunzişu-n dans de toamnă,
Pădurea spulbera veşminte ...
Şi roi de păsări fără teamă
Pe vînturi se-nvîrteau-nainte.

Eu eram mic – glumă firească,
Cum îmi părea căderea lor
Sub foşnet lin de tămîiască
Rîdeam în ciuda tuturor,

Voind de rînd cu lumea toată,
Învîrtejind, doi ochi fireşti,
Să-ntîmpin orice frunză moartă
Cu bucurii nepămînteşti.

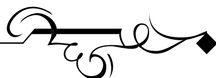
* * *

Morminte, vînturi, drumuri, căi avane
S-au perindat şi, de priviri, ascuns.
De după crucea lor se sfîrtecă-n membrane
Apusul noptii, ceas ce - aşteaptă -un semn confuz.

Şi iată vine ea, din sud, Noaptea de stepă...
Şi după ea din cîmp o beznă - albastră suie...
Peste apusuri sumbre, celeste, ne-ntîmplate,
Ea, gînditoare, printre pîini de-acum e.

Şi trece nevăzut, şi-ascultă-nsingurarea...
Se uită-n zări, unde mocnind, abia,
Se mai observă-o stea, care curtează marea
Şi slab lumina-nvinge întunecimea grea.

Sînt plin de lumea ei, pe veci nedescifrată;
Măreţu-i semn şi gînd din veac îl simt mai rar,
Cum pot să simtă doar tăcutele morminte
Şi stepa-ntunecată şi luciul viu stelar.

* * *

De fermecate taine doarme pădurea, plină.
Dar paşnic Antaresul răsare în lumină,
Pe sudicele bolți, unde urmat de fum,
Apare Calea Robilor, prin glii făcîndu-şi drum.

Privesc înspre cîmpii, dintre frunzişul verde
Şi noapte suflă caldul şi inima mea crede,
Cu grînele zeieşti, la cuiburi adormite,
Cu licăriri de stele, adînc întipărite,

Foc jucător în jurul pămîntului grăbit
Pînă la sacrificiu, alunecînd în mit,
Cu-argintul de Valdai în glasuri întrupate,
Peste cîmpii turnat, liniştitor în toate.

* * *

Păduri, păduri şi ziua va apune;
Aproape stă să plece, iarba-ncet
Albeşte-n cîmpuri roua, ce-o va pune
Autograf amurgului pe piept.

La sud arțarii trec înspre jertfire,
În mîini de paznic se zmuncesc şi sar,
Iar Soarele – Pasărea Phoenix ştie
Să ardă-n vîrful demn şi secular.

* * *

Frunze cad peste grădini...
În grădina-mbătrînită
Voi pleca, să nu mă simtă,
Pe la zori, fără lumini.

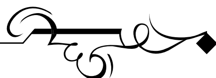
Frunze veştede foşnesc,
Vîntul zboară alarmat
De răsună-nspăimîntat
Şi-ncetează-apoi firesc.

Dar în suflet vesel mi-i!
Eu iubesc, sînt tînăr, tînăr:
Ce mi-i zgomot de alei
Şi a toamnei rece mînă?

Vîntul mă va duce-n larg,
Cîntul meu purtînd în fire,
Inima cerşeşte-n prag
Fericire!

Frunze cad peste grădini,
O pereche, iar pereche...
Singur cuc printre străini
Trec, călcînd pe frunza veche,

Nouă dragoste-i în piept,
Şi-aş dori să pot răspunde
Inimii c-un cînt şi-ncet
Fără griji să fiu oriunde.

De ce-i sufletul bolnav?
Cine, jeluind, mă plînge?
Vîntul pîlpîind şi grav
Trece-n arbori şi se stinge,

Lacrimi inimii sporesc
Şi dansînd în ritm de clopot
Frunze galbene trosnesc
Cu trist zgomot!

* * *

Şi iată iarăşi după zări,
In înălţimi pustiitoare,
Cîrduri de păsări înspre mări,
În rînduri zbor, triunghiulare.

Stepa – tăcută, cerul – clar,
Apusul sfîşie şi arde...
Şi-n depărtare rînduri par
Ce-nnoată, legănînd arcade.

Ce vînt prielnic în văzduh!
Te uiţi şi-n bezna sinilie
Adîncul cerului năduf
De parcă-ar ninge peste tine.

Zările te îmbrăţişează,
Sufletu-i bun de-un rai ceresc
Şi gînduri noi îndepărtează
Tristeţea mea de pămîntesc.

Pe vale

Lumînări topite, noapte grea de iarnă...
Lua-i loc pe vatră, ochii ridicînd
Şi chitara sună regretat de tristă
Cîntece - ntîmplate, sieşi tînguind.

“Te ascunseşi unde, viață daurită?
Cin-te-mprăştiase pe cîmpie mit?
Nu-mi adu spre stepă Soarele de bine,
Nu sînt drumuri către zile ce-au murit!”

Lumînări topite, noapte grea de iarnă...
Ridicase-şi ochii, de iubire goi...
Pentru întîmplate gafe nu ți-s jude!
Nu întorci, trăită, viața înapoi!

Chiparoşii

Iaila pustiitor mai fumegă în noapte,
Marine zări în cer adăpostind,
Răsună tărmuri vechi şi fierb în valuri toate,
E fără capăt somnul şi veşnicul colind.

În largul celor vii, pe prundurile-albastre,
Las-să tot curgă viață... Pe-un țărm fără stăpîni,
Aşteaptă chiparoşii, severi, şi dintre astre
Răsare însăşi Moartea cu prada ei în mîini.

Nu-i deranjează viața, de-o zi, de vreme multă,
Doar de pe maluri clopot nocturn, trezind năluci,
Străpunge barca zării şi încetînd, ascultă
Straja de pe morminte şi-albitele de cruci.

* * *

Ce devreme şi-aproape apuse
Ziua noastră! Priveşte, mahmur,
Cum de bezna cîmpiei seduse
Nu se vede nimic împrejur.

Dinspre ceru-ntomnat se arată
Întunericul nopţii – prăpăd.
Doar în Sud ochiul singur,de cată,
Siluiete de sălcii se văd.

Nici un sunet! Şi inima bate
De tristeţi ne-nţelese oricum.
De atît, că mi-i somnul departe,
De atît, că e beznă în drum?

De atît, că o toamnă vesteşte
Cunoscut, un adînc plumburiu,
Cu tristeţea cătunului peste
Al stepei pustiu?

* * *

Din înalt luna-ntreagă se miră
Spre pămînt, dinspre împărăţii
Argintează apoi şi răsfiră
Licăr palid pe albe cîmpii.

Trece-apoi, prea albită de vis,
Peste ţărmuri de rîu pustiit
Numai negrul, uscatul prundiş
Dintre nuferi ar fi desluşit.

Prea puţin se zăreşte din maluri,
Undeva moara glasu-şi răsfiră ...
Satul doarme... Cu liniştea-n valuri
Din înalt luna-ntreagă se miră.

Cerşetorul din sat

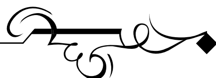
Sub stejar, la o parte de drum,
Sub aprinsul cer a adormit
În mantaua zdrelită de fum
Cerşetorul îmbătrînit.

Nu mai poate de-atîta pămînt
Şi-odihneşte sub ramuri culcat...
Soare-i arde piciorul lui frînt,
Pieptul grav şi tot chipul crispat.

Chinul lui poţi în ochi să-i citeşti,
Fără casă-i, se vede oricînd,
Cum apare, destin prins în cleşti,
Pe la geamuri cu lacrimi bătînd...

Precum el nu-i vedea-n capitală,
De viaţă-i sleit ca de jind,
După geam de temniţă fatală
Poţi vedea un alt chip suferind.

Într-un veac ca al său, nu puţine,
Pentru muncă puteri a pierdut.
Ar fi fost într-o groapă mai bine,-
Nu-i ajunse tărie prea mult.

El prin sate durerea-şi străbate,
Plînsul lui încolţeşte-ntre dinţi,
Moartea nici nu-i atît de departe,
Mai suportă ceva suferinţi.

Adormi... iar apoi cu-ndurare,
Doamne Sfinte, cerşind zi de zi..
Trist să vezi cîtă-n Rusia Mare
Suferinţă şi boală o fi?!

* * *

Luna în noapte, adînc gînditoare...
Dealul în stepă, uitat,
Tremură-n tihna tăcerilor, care
Ceruri au însingurat.
Urme pe prund, lunecînd înspre mare,
Duse de valuri, pe rînd...
Vîntul prin cîmp stăpîneşte o zare,
Printre grînare umblînd.
Vîntul prin cîmp se ascunde în luna
Cerului plin şi nocturn,
Lin într-o umbră adoarme, nebuna,
După un nour nebun.
De după nouri răzbate lumină,
Iar peste grîul aprins
Fuge, tiptil, fulgerînd fără vină
Astrul de boltă desprins.

Bezna-şi împrăştie cenuşa spre maluri,
Parcă ar scoate-o din horn,
Noaptea – poveste, aduce din valuri
Dulcele zorilor somn...

Liniştitor

De după zile sumbre şi nopţi întunecate
Veni şi vremea de adio, lină.
Tremură-n linişti ziua peste cîmpii fardate
Şi în splendori se scaldă şi în splendori suspină.

Adîncă, stepa tace – nici sunet, nici mişcare...
Văzduhul împăcării abia palpită, stins...
Pădurea stă de-oparte şi se admiră-n soare
Precum un rug ce arde şi fumegă învins.

Mesteceni în grădină au frunze ce se frîng,
Peste păianjen, unde ca fluturii se scald...
Şi peste ramuri pale se-agaţă şi din crîng
Pe iarba înverzită fără scăpare cad.

Trec norii, rînduri- rînduri şi nu-s pentru o vreme,
În ceruri pustiite, departe, peste zări.
Totu-i în jur lumină şi-ncearcă să te cheme
În suflet şi-n natură tăceri şi împăcări.

* * *

Albeşte noaptea... Nourii sînt grei
Şi cum albiră peste cîmpuri, oare?
Pădurea stă să-nvie în frunzare
Şi roua-i rece peste ochii mei.

Dorm toţi... E întuneric în grădini,
Sfîrşit de lume vrea ca să ne vadă
Şi-aud văzduhu-n geamul de lumini,
Prin amirosul nopţii de livadă...

Pe- aproape-s zorii, ia sfîrşit un somn.
În casă liniştea să n-o despoi,
Din noapte, neştiut, ies la balcon
Şi luminat, aştept întîii zori ...

* * *

Stele cad din înalt în grădini,
Pomi bătrîni sub ferestre-nfloriră
Cețuri reci în desişuri pustii,
Ziua toată-mprejurul albiră.

Din pădure se-arată ades
Peste tot răsărituri ce mint
Şi-s ferice şi par un ales
În frunziş daurit învelit.

Dar sub frunze, vestind dimineți,
Nu se-aude nici sunet, cu brio
Toamna sună tristeți,
Toamna sună cu-adio!

Dar cutreieră-n zile ce-apun
Vechi, tăcute alei muritoare
Şi te uită cu drag peste drum
Spre ştiutele-ogoare.

În tăcerea nuntită de zori
Şi în liniştea toamnei, fugară,
Aminteşte-ți de privighetori
Şi de-o noapte de vară.

Mai gîndeşte că ani-şi fac drum
Şi că din primăveri ne-mplinite
Nu ne-ntorc de acum
Fericiri amăgite...

* * *

Nu mă-nspăimînți cu furtuni:
Veşnic vesel glasul lor!
După ele- n arături
Luce semn multicolor,

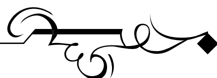
După ele-ntinerind
Frumuseți, aprinse-n zori,
Se topesc, înmugurind
Cavalcadele de flori !

Mă-nspăimîntă doar uitarea:
Grav e să gîndeşti că trece
Viața fără întristare
Şi iubiri nu s-ar petrece.

Că îmi va seca puterea
Viața printre zile reci,
Că o ceață cît durerea
Soare va ascunde-n veci!

* * *

Singur ies din casă-n timp de noapte,
Paşii umezi bocănesc pe drum,
Stele-au nins grădina de acum
Şi pe-acoperiş, imaculate,
Doliuri noptatice apun.

* * *

Pustiu, tristeţi pustiitoare.
Nouri albesc.Curînd va ninge.
Pădurea-n zarişti călătoare
Se-nchide-n sinea ei şi plînge.
Sub cerul cu albaştri nori
Tot întunericul îl port,
Sălbatec, din păduri şi flori,
Sînt ca siberii peste tot.
Cîmpii şi văi cutreierînd,
Voi traversa fără-ncetare
Şi nu voi şti, în paşi călcînd,
Că frunza-i stinsă sub picioare,
Spre-a pădurarului căsuţă
Mă voi urca şi m-or vedea
Acoperişurile toate
În noaptea de-ntuneric grea,
Dar am să văd în prag, umilă,
A pădurarului fecioară,
Cu mînă mică şi fragilă
Să mă salute ea, ştrengară?
Pc bluza ei cu linii multe
Sînt toate stelele cereşti,
Iar sub bluziţă - două puncte
Neîmplinite şi fireşti.

* * *

Singur întîmpin zilele săptămînii fericite,
În umbra nordului... La voi e primăvară:
Zăpada în cîmpie topită-i şi-nspre seară
Pădurea semnalează ieşirea din ispite...

Albul mesteacăn înverzeşte ruşinos departe,
Trec nourii într-un cadran febril,
Iar vîntul din grădină uşure-n geamuri bate
Cu zile călduroase de april.

* * *

Cerul cărunt deasupra pare,
Doarme pădurea-n luminiş,
Printre cărări şi pe furiş
Glodul se-ntunecă-n frunzare.

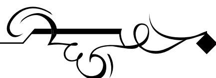
Pe sus e-un zgomot, arde foc,
Pe jos-tăceri,urme pe prunduri...
Mi-i toată tinerețea joc
Şi tihnă singurelor gînduri!

Ţiganca

Înainte-i libertate,
Stepă, ceruri şi cărări.
Drac bătrîn în timp de noapte
Duce drumu-n depărtări.

Dar a obosit, fireşte,
Scuipă sîmburi şi, privind,
De-a ei inimă-mi vorbeşte
Cu otravă şi cu jind.

Îmi vorbeşte... Dar cum joacă
Ochii negri, de cărbuni?
Numai soarele-şi mai cearcă
Veşnicia în minuni.

Cîte fuste!Şi ce tare
Pîsla-nfăşură-un picior,
Glezna în nelinişti pare
Că ar tremura uşor...

Înainte-i libertate,
Drac bătrîn, privind spre roți,
Fericire peste toate,
Soare, stepă, vînturi, bolți.

* * *

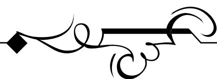
Cînd mă trezesc – prin geamul din grădini,
Aceiaşi fulgi şi- acelaşi luci polar,
Iar în odaie – beznă. Ca-n străini
Ascult şi-aştept un pocnet din hambar,

Sînt şoarecii sau lemnul putrezit.
Dar ce sfială pare-a fi stîrnit.
Un singur semn de după uşă-ncepe
În polița ce-atîrnă în perete,

Dar a tăcut, a amuțit.Cum sună
Vibrînd în aer – gheață netopită –
Perdelele lucind sub ochi de lună
Prin lustră, ca de sticlă neclintită.

* * *

Ce tainic sună liniştea pădurii,
Cîntă-n păduri, trece o toamnă tristă,
Lacrimile-şi tot şterge c-o batistă
Şi-abia se-aude cîntecul securii.

“Să zboare frunza-n vînt, rotindu-se-nainte,
Ştergînd ce-a fost şi nu va fi nicicînd!
Speranţă, fericire – străvechile cuvinte,
Precum această frunză, dansîndă şi murind!”

C-un semn de anotimp se duc în altă lume
Frunzele toamnei, într-un vals sonor
Şi-aud tristețea-n zbor ca pe o rugăciune
Din primăvară – maica blîndă-a lor.

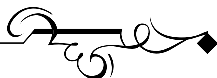
Iarna n-a mai venit, departe-i, să înghețe
Sufletul meu ce-i gata de colind
Şi dulce tînguind, se-mbată de tristețe
Precum aceste frunze lăcrimînd .

* * *

La primul semn făcut de iarnă
Înghețuri au căzut pe cîmp
Şi-n arături albesc omături
De parcă-i doliu pe pămînt.

În somn adînc mai doarme încă
Cătunul tot. Novembre vine,
Coboară luna de pe stîncă,
Frunza îngălbenită cîntă
Şi cade-n hohot de suspine.

E ziuă... Dar abia se vede
Soarele- ascuns, de după munți,
Prin nuferi trece şi se pierde
Şi nuferii rămîn cărunți

Cu raze moi ne împresoară,
Joacă-n grădini prin frunza rară
Şi iar dispare după nori...
Iar vîntu-n umbre se strecoară,
Foşnind prin iarba cu ninsori...

Mama

Şi nopți şi zile pînă-n zori
Furtuni în stepă forfoteau
Şi ceruri cu ninsori ningeau
Ninse cîndva, cîmpii cu flori.
Cum răzbăteau în casa moartă
Din rame sticla tremura
Şi-omăt uscat în sala toată
Prin întuneric se rotea.

Dar foc era – nestinsul foc
Ardea şi lumina caişi
Şi mergea mama-n acel loc
Cu ochii pîn-la zori deschişi.
Ea licărul, ce pîlpîia
C-o carte-l prelungea pe rînd
Şi-n brațe pruncii aşezînd
Mergea mereu şi îngîna...

O, era noaptea ca un veac...
Pe sub fereastra neschimbată
Foşnea încet un vînt buimac,
Zăpezi se-mpotmoleau în poartă
Şi cînd furtuni fără sfîrşit

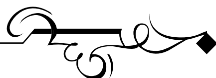
Vuiau în maluri, sfidătoare,
I se părea casa-i că moare
Şi cineva cu glas slăbit
Chema în stepă ajutoare.

Faţa ei pîn-la zorii clari
Înlăcrimată lumina
Şi pruncul, tremurînd, privea
Cu ochi întunecaţi şi mari...

* * *

... Şi-n somn am visat că-ntr-o toamnă frumoasă
Prin frigul de-o noapte venit-am acasă.
Pe drumul pustiu eram totuşi, străin,
Spre casa ştiută, spre satul pierdut.
Pocneau îngheţatele frunze de chin
Şi vîntul furtunii pe malul abrupt.
Dormea satul ... şi ca un hoţ de fricos
Intrat-am pe poartă, bătrîn şi sfios.

Şi inima ruptă de groază-a muţit,
Pe cînd împrejur la un foc am privit!
Pereţii surpaţi sub tavanul căzut,
Podeaua sub paşii mei scîrţîie mut
Şi-aduce-a cuptor... Părăsită, se-aşează,
O, casa mea toată, uitată pe veci!
De ce sînt aici? Ce-a rămas, de te-apleci
Şi dacă-a rămas – despre ce cuvîntează?

În somn am visat cum mergeam prin grădini
O noapte întreagă, sub arbori străini,
Şi bradul, de tata sădit nu găsi-i,
Odăi căutam, unde toți ne strîngeam
Şi mama de leagăn cînta şi-adormeam
La cîntecul ei, cei mai gingaşi copii,
Nu mai ştiu pe cine tristețea-mi chema
Şi toată grădina foşnea şi tăcea...

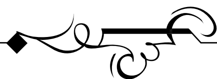
În tren

Cîmpii parcurse de lumini
Pe lîngă noi în cercuri curg
Şi văi întinse şi grădini
Trec după cîmpuri şi se-ascund.

Iată sub munți un schit preasfînt
Albeşte după holde grele
Şi peste rîu un pod de fier
Trecu în zgomote sub ele...

E şi pădurea! – zgomotos
Sub roate şinele zmunciră,
Mestecenii horind frumos
Într-un plocon se-nvîrtejiră.

Un fum albit, ca de bumbac,
Împrăştiindu-se de vînturi
Văzduhul urcă şi apoi
Pios se-nchină spre pămînturi...

Dar iar e-n cale un tufiş,
Copaci aliniaţi-plutoane
Şi stepa nesfîrşită-n zări
Face un salt să se răstoarne.

Din nou cîmpii, alunecînd,
Pe lîngă noi în cercuri curg
Şi văi întinse şi grădini
Trec după cîmpuri și se-ascund.

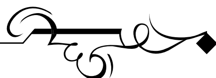
* * *

Din zi în zi-s mai proaspeţi şi-ntineresc copacii,
Pădurea se-nnegreşte, sub nouri plumburii,
Cînd se predă în fine februarie pe vînturi
Zăpezile-l urmează spre alte-mpărății.

Pe dealuri şi grădini de-a binelea e tihnă,
Impărăteşti imagini mai dănțuie-n priviri,
Ceva spre sală-mbie acum, cu-nfrigurare,
Unde aşteaptă-ai primăverii miri.

Prin sticla dezghețată a uşii încleiate
Privesc balconul cu-nghețate flori
Şi vechea mea grădină de-acum nu-mi este tristă,
În cuiburi părăsite chem păsări înapoi.

Ca-n temniță-aşteptînd rîvnita libertate,
Pe martie-l invoc: “Să nu-ntîrzii!”
Şi nourii ascunşi pe după munți,departe,
Şi primele din păsări în cîmpii!

Privighetori

Ba mai în pară, ba-ncetînd,
Străfulgerînd dinspre tării
Alei, în zgomote sunînd
La geamuri întuneric mi-i.
Tot mai aproape nori despică
Bolțile toate, scăpărînd
Şi vîntul nopților aplică
O ploaie albă pe pămînt.
În cîmpuri pîinea-i către roadă ..
Iar din grădini pînă spre zori
Răzbat cu vîntul în grămadă
Cantate de privighetori.

Dar iată prin copaci se lasă
Un•vifor rece, înghețînd
Iarba-nverzită şi de coasă,
Fereastra s-a trezit sunînd,
Un foc a fulgerat pe loc ...
Şi de odată sub pridvor
Un semn ciudat, fulgerător
Am observat, ca un ghioc ...
În jur – nici zgomot şi nici sunet,
Grădina iese de sub giulgi
Şi ninge flori, de parcă-s fulgi
Şi rîde după-o zi de tunet.
Pîinea în cîmp stă aplecată
Înspre pămînt, cu-adînci fiori,
Iar din grădini la fel te-mbată
Cantate de privighetori.

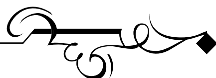
Cînd ploaia apăru, slăbită,
C-un fulger, şchiopătînd spre nori
Noaptea umplu aleea toată
Doar cu căldură şi splendori.
Dormea pămîntul somn de pace
Şi nu ştiu cum părea-ntristat,
Dintr-un potir de foc tenace
O zare se-ncălzea treptat.
Iar din grădini, unde-aşteptase
În umbra gingaşelor flori,
Curgeau în zarişti de mătase
Cantate de privighetori.

* * *

Noaptea de april, lucindă, arde,
Beznă rece zace în grădini.
Grauri dorm, îndepărtat de soarte
Glasul lor adoarme prin străini.

Proaspăt cernoziomul amiroase,
Arătura-i fără de sfîrşit
Şi se-aşează peste glii mănoase
Felinarul stelelor, topit.

După dealuri, stele oglindind,
Gropile lucesc cu apă lină,
Vulturii pe sine rechemînd
Cad din zbor în noaptea aprilină.

Iar în holde primăvara suie,
Zări aşteaptă ori un semn confuz,
Mohorîtă-n foşnetul de arbori,
Cată-n cîmpuri sumbre un răspuns.

* * *

Apa se leagănă de-un mal
Şi înrăită-n ţărmuri sună.
Stoluri de grauri, triumfal,
Prea vesel la un semn se-adună.

Nori negri fumegă pe dig
Şi-n dimineţi cu aer cald
Albe perechi de păsări ning
Fuioare albe de smarald.

Iar la amiază pe sub geam
Umbre dansînd joc nou încearcă,
Ca pata soarelui avan
„Mici iepuraşi" în sală joacă.

De după munţi, înmărmurit,
Nevinovat cerul se-arată
Şi, gingaş, soarele grăbit
Varsă căldură-n vechea poartă.

O, primăvară, ţi se-mplină
Ce-nchipuit-ai doar în vis
Şi simţi nou foşnet de grădină
Şi cald miros de-acoperiş.

Apa din jur ascultă-n sat
Cînt de cocoşi cu glas sonor,
Iar vîntul, moale şi uscat,
Închide ochii-ncetişor.

* * *

Întreg necuprinsul clipeşte din pleoape
În ape, de rîu, primăveri descifrînd,
Prin holde văzduhu-aureşte şi-aproape
Pescarii se-aud de acasă venind.

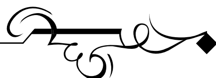
E tînără încă-nverzita pădure,
Iar tihna coboară şi-n linişte-apoi
Doar cucul cîntînd vrea aleanul să-mi fure!
Hai, spune-mi, vom fi peste-o vară-amîndoi?

Aici, voi mai fi sau muri-voi, străine,
Sub raze solare, la ultimul ceas,
Şi voi număra cîte zile senine
Din viața trăită de tot mi-au rămas?

Am să te cuprind cu tristeți, ca pe-un frate,
C-o taină în suflet, că anii se duc,
O lume iubesc, însă singur sînt, foarte,
Peste tot şi mereu ca un cuc!

* * *

E palidă şi clară, totuşi, luna,
Abia luceşte cerul de cenuşă,
Şi tărmul aurit ascunde numai
O umbră-rămăşiță de păpuşă.

Să mergem împreună, înspre seară
În valuri apa spumegă, se-mplină
Şi în curînd sub luna cea de ceară
Se va-ncălzi neliniştea marină.

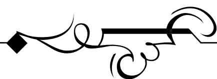
Va fi o noapte veselă de vară,
În zări turceşti sînt două brigantine,
Care ridică pînzele senine
Ca la semnalul navei să dispară.

Dar nu e vînt şi sta-vor pîn-la zi,
Se clatină, tot tremură umil
Şi-n raza lunii felinare-or fi
Părînd priviri mirate de copil.

Casă nouă

Primăvară! Peste-aul
Întunericul inundă,
Licăr violet în jur
La furtuni vrea să răspundă.

Primăvară! Casă nouă
Refăcînd, ai împlinit.
Tuni-detuni şi cînd nu plouă
Mai presoară cu argint.

Aprilie

Secera gri, ascunsă-n cadrul sferic,
Acoperiş de fier în luciul moale,
Zgomot de moară, cîine-n întuneric
Latră perfid la stele căzătoare,

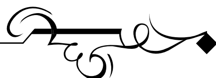
Iar în grădina veche, scufundată
În bezna nopţii cum se repătrunde
Şi somnoros ca-n brazi luceşte toată,
Verzuie, pata secerii mărunte.

Femeia scăldată

Cu tremur palid chipu-şi şterge
Şi luciul ei s-a-ntunecat.
Pe trupu-nfrigurat şi rece
Luna c-un semn s-a arătat.

S-o vadă stelele se-apleacă
Din depărtări fără sfîrşit
Şi-un vînt uşor smolitul chip
Şi părul să-i răsfire-ncearcă.

Îndepărtata de Crimeie
Cu munţii toţi priveşte mut
Şi urma-i caldă de femeie
Prin vii uscate s-a pierdut.

* * *

Iubesc ferestrele în floare
Şi bezna frunzelor de-un veac,
Lustre sunînd în exaltare
Şi jumătăţi de cer opac.

Iubesc miros neclar de vinuri
Din cărţi, ce ar păstra un tic,
Printre dulapuri ca-ntre chinuri,
Unde stau Siu şi Pateric.

Iubesc albastrele lor pagini,
Caligrafia simplă şi
Icoane cu argint pe margini
Şi piatra munţilor, deşi

Iubesc şi poze, care tac,
Figuri de oameni, semn de cărţi
Şi bezna frunzelor de-un veac
Şi cer opac în jumătăţi.

Surpare

Ţărm întristat! Zidiri acoperite,
Cuprinse în granit se-nalţă-n nori,
Iar jos - un haos de pustiu împarte
Ofrande pentru diavoli şi comori.

Dar sărăcia singură se-arată,
Pe ţărm se duce, sprijin căutînd,
De-o stîncă grea se bucură şi cată
Prorocului să-i fie robul blînd

Şi iată-un dom. Deasupra-i ca un sfeşnic
Albeşte fumul. Capra sare-n vad...
Şi de pe stîncă înspre drumul veşnic
Ochi de copil ca de agată ard.

* * *

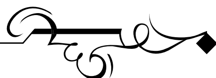
Măreț şi roşu-mbătrînit vapor
Opri în loc, întors dinspre Sidney.
Albeşte-n larg şi la porunca lor
Senin luceşte cerul pentru ei.

În linişte, în soare, aşteptînd
Ca un bolnav ce-şi numără rămasul
A adormit gigantu-n port, sunînd,
Hamalii dorm. Albeşte-n valuri vasul.

În ape străvezii se vede tot,
Culcat în scoici, fără de ascultare,
Din marele ocean curgînd spre mare,
Sumatra, Java, parcurgînd înot,

Negrul pe bord, băiat cu fes turcesc,
Murdar pe mîini vopseşte un bidon
– Şi arabescuri în oglinzi descresc
Cu urme de lac roşu, uniform

Luceşte lacu-n mîna neagră-a lui,
Orbeşte ochii... şi maimuța-om
Cîntă în somn... Lied sudanez, hai-hui
Răsună-n tihnă peste cei ce dorm.

Copilărie

Pe cît mai caldă-i ziua, scade-n părți
Amurgul respirat de-o depărtare
Şi vesel îmi era în dimineți
S-alerg aceste-mpărății solare!

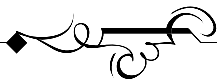
E-n luciu peste arşii bolovani,
Nisipul-ca de aur. Sub copaci,
Abia îmi amintesc: Am zece ani
Şi dintr-odat´ pruncia-mi spune: “Taci”.

Înmărmurită, steaua de pe bolți
E parcă dintr-un soare regăsită!
Şi-mi pare, că nu pomii amiros,
Ci uscățimea soarelui palpită.

Două curcubeie

Ploaie de aur, rară şi dorită,
Plus două curcubeie, iar spre sud
Cad stelele pe-o ramură, tihnită,
Grădina pustiită de agud

In umbra nourilor se distinge,
Umbreşte-o pasăre, rămasă gîndul meu
Şi proaspăta lumină-n curcubeu
Verzuie-violetă se răsfrînge.

Cîntec

Eu – o simplă fată pe maidane.
El – pescar, om vesel, ca oricînd,
Duce pînza albă pe limane,
Multe mări şi rîuri cunoscînd.

Spun, că pe Bosfor ar fi mai bune
Fetele greceşti... Se-nneacă, moartă,
Alba pînză... Neagră-s şi subțire...
Poate, nu se-ntoarce niciodată!

Aştepta-voi vremuri rele, bune...
N-o să vină, totuşi, am să plec
Şi-aruncînd în mare mreaja lunii
Cu cosița neagră-o să mă-nnec .

Din geam

Crengile de cedru-verde ie,
Moale pluş, cupolă de lumini,
Iar sub el, după balcon adie,
Ca un fum uşoarele grădini.

Merii şi cărările-ngustate,
Iarba-n noapte taine-mprospătînd,
Pe mesteceni-jucării stricate
Şi plîngînde ramuri, fluturînd.

Pe arțari-voalul să mi-i fure,
Daurite pajişti, ce erau,
Iar sub ei-de vale, de pădure,
Depărtări albastre spulberau.

În largul mării

În largul mării-numai cer,
Apă şi vînt şi, îngrelat,
Trec valuri, ca un temnicer
Stau pescăruşii la vînat.

În largul mării vîntul poartă
Ba licăr, ba umbrinde veşti,
Iar tu, uitată eşti, uitată,
La nesfîrşit departe eşti!

Dar valurile-n foc de aştri
Fug în întîmpinarea mea
Şi cineva cu ochi albaştri
Se uită-n valuri singurea

Şi-atunci ceva, mai viu, sporeşte,
Ca apa-n valuri albăstrii
Din nou, din nou îmi aminteşte
Ce am uitat peste vecii!

* * *

Printre grădini văd casa mult prea bine,
Din geamuri luci de soare o cuprinde,
Aur cristalizat pe clavecine,
Covoare vechi și mese înflorite.

În jurul casei- liniști adormite.
Arborii tac sau au uitat ce ştiu...
Uşile-nchise... Împăienjenite,
Zac cărțile umbrite de tîrziu

Şi-aşa de ani şi ani avea să fie,
O molie înaintează mut.
Pe sticlă, enervat de-o nerozie,
Un fluture se caţără, căzut.

Dar nu-i un oberliht şi rama-i stacojie.
Nici molia aici nu va trăi prea mult!

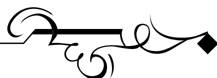
* * *

Toamnă. În pădure
Vîntul s-a-nteţit.
Lacu-n zări mahmure.
Cerul-pustiit.

lnfloreşte-n ceaţă
Ce n-a înflorit.
Cărărui de-o viaţă
Prin păduri se-ntind.

Dar tu eşti frumoasă,
Deşi stinsă pari,
Lună-peste casă
Şi peste stejari,

Ca o doamnă cată
Murmur de izvor,
Argintată-n raza
Primăverilor.

* * *

Stătea bătrînul, liniştit de moarte
Într-un fotoliu, lîngă-un geam deschis.
Pe masă ceai avea şi-avea, pieziş,
Țigara lui, care scotea-n abis
Cercuri de fum, rostogolite toate.

Fu zi de iarnă şi pe chipu-i pal,
Prin fumu-acel uşor şi răscolit,
Privea un soare neîmbătrînit,
Dar de acum lumina lui, grăbit,
Prin camere pustii trecea în jar.

Ceasul din colț cu acele precise
Timp măsurînd... Spre asfințit privea
Bătrînul credincios, crezînd în vise...
Aromă dulce în priviri ucise...
Țigara lui crescu cenuşă grea.

* * *

Întîmplător în cîmp ne-am întilnit.
Mergeam grăbit şi ca o fulgerare
În bezna nopții am întrezărit
Doi negri ochi arzînd fără scăpare.

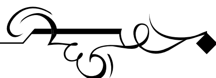
Deasupra lor, nemaiimaginați,
Pe-o clipă doar bătea un vînt-rafală,
Dar pe-al ei chip şi-n ochii ei mirați
Am înțeles o dragoste fatală.

Şi gingaş părăsindu-mă s-a dus,
De vînt ferindu-şi ochii şi de mine
Şi-n primăvara ei cînd s-a ascuns
Ea m-a iertat şi m-a uitat, ştiu bine .

Foc pe catarg

Şi trist îmi e şi drag să văd în noapte,
În mare, pe-o corabie, departe,
Un foc arzînd cum ceruri s-ar desprinde
Cînd totul doarme-n vilă şi prin beznă
Doar stelele lucesc, adeseori
Pe scaunul de piatră învechit
Stau şi admir în larguri frămîntarea.
E noapte caldă şi ce întuneric,
Ce tihnă-n jur, de parcă nu-i pămînt,
Nici ceruri-numai beznă adîncită.
Şi iată-n depărtări, de-ntunecime,
Vine un foc-un licurici. Nici sunet
Nu se aude-numai licurici
Sună în munți şi-abia se mai aude.
Trezind în piept blîndețea gînditoare,
Iar el se duce-n noapte singuratic
Şi-atîrnă-n orizont, în bezna lumii
Între pămînt şi cer... Cîntați, cîntați,
Voi, licurici, amicii mei de noapte,
Cîntați de leagăn vilei care doarme
Şi-a mea tristețe-n noapte legănați!

* * *

Negrii brazi dintre arbori se-ascund de-ntuneric
Şi-n tăcere privesc cornul lunii de aur.

Ascult, cîntă cocoşi. Recunosc după sunet
Ora tristă de taină. Şi-am să trec prin zăpezi.

A-nghețat ca în basm totu-n jur, pîn-la oase,
Ah, sînt gata să-nghet ca un sloi de zăpadă,

Doar să pot să te văd, lună moartă în aur,
Şi mestecenii ninşi, adumbriți şi căruntți,

Un Jupiter ceresc şi un Sirius în flăcări,
Pe zăpada din crîng-descifratul lor plîns,

Orionul planînd, dinspre mare a nins
Cu luceferi de noapte avid pe pămînt.

* * *

Brad verde lîngă drumuri stă priveghi
Zăpezilor ce-alunecă şi cad.
Prin ele-a mers un cerb neînfricat,
Purtînd pe spate coarnele-i străvechi.

E urma lui. Aici s-a odihnit
Şi-un brad a smuls, cu dinții albi mîncînd,
Au şi rămas farîmituri, de cînd
A fost pe-aici şi nu s-ar fi grăbit...

Prin ramuri verzi trecînd odinioară...
E-o urmă iar, mai proaspătă şi rară,
Şi-o săritură! Şi departe-n cîmp
Se pierde glas de cîini, ciudat şi tîmp,

O, ce uşor mai dispăruse-n vale!
Fugind din răsputeri, cerb adorat,
El, fericit,privind spre-ntinsa-i cale,
De moarte frumusețea a salvat!

Cîinele

– Visează-ți spun şi trist, cu botu-n palme
Priveşti cu ochi de aur orbitor
La poarta-n vînt, zăpada prinsă-n rame,
Străbune pajişti, flori de fum, ce mor.

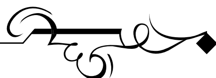
Grav răsuflînd, te-ai aşezat mai cald,
Lîngă picioare şi gîndeşti ... Noi singuri
Ne înşelăm adeseori – Vezi crînguri,
Pustiuri.., munții Permiului cum scad.

Tu-ți aminteşti tot ce îmi e străin:
Căruntul cer, munții de gheață-aflîndu-i
În umbra ta, sălbatecă în chin.
Cu tine-mpart doar ale mele gînduri.

Sînt om: ca Domn, mi-i dat să înțeleg
Tristețea-n țări şi timpuri. S-o dezleg.

* * *

De o scurtă viață, veşnic, în schimbare,
Fără încetare mă voi minuna, –
Timpuriul soare, fum peste-aşezare,
Frunzele-n cădere lină, rotitoare
Şi de vechiul scaun şi de Dumneata.

Lase-o taină Domnul-amintire fie
Despre mine pentru viitori poeți,
Far' să-i ştiu pe nume le voi fi-mplinire,
Visul lor, de moarte-neatinsă fire
În tăcerea roză, într-un parc de vieți.

* * *

Ca-n țintirim, printr-o grădină
Pustie merg pe frunze vagi:
Ce stranie această vină,
Trecutul sub picior să calci!

Ce rost să-ți aminteşti de-o viață
Cîte le-ai fost puțin iubit?
Ce dulce boală-în speranță
Noi primăveri să fi-ntîlnit!

* * *

Nocturnul zvon pustiuri umple,
Cerească tihnă, fără grai
Şi-amara miere-n dealuri suple
Şi palid înstelatul rai.

Cîinele meu ce-ascultă, oare?
Făr'vremi şi vieți trăim ciudat.
Vis sunător în beznă pare
Singur de sine încîntat.

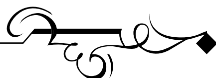
* * *

Norii albi se mai rotesc în cerc,
Ceru-n ei pulsînd se înegreşte...
Din înalt ca-n primăvară-aleg
O aleie-n bolţile celeste!

Arc solar şi cenuşiu, febril
Vîrfuri şi-au trezit în fumuri coma...
Ştiu, mai ştiu fierbintea zi din Roma,
Bolta cea de marmură-n april...

* * *

La ora nopţii voi privi ca-n joc
Spre luna-naltă ca un palid foc
Şi la răspîntii, pe sub ea şi munţi,
Apa-n nisip abia se-arată-n zori
In tremurul palpabilei ninsori...
Iar mai departe-arborii cărunţi,
Învolburat în friguri ocean...
Eu am aflat cît poate fi de nouă
Spusa de om, pustie, zisă vouă,
Speranţe cunoscu-i şi-apusă-n van
A bucuriei amăgire şi
Cu ultimii, puţini scumpi, despărţire,
Cine-n îmbrăţişare-adăposti
Durerea lumii fără trebuire,
Şi-aceste ore singure ca marea,
De veghe nopţii, ochilor vacarm
Şi ura de pămînt şi renunţarea
La pămînteasca frumuseţe-n darn.

Lumină neapusă

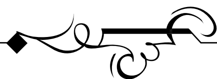
Colo-n cîmpuri mănoase,
Sub mesteceni ortaci
Nu-s morminte, nici oase
Țara semnelor dragi.

Vîntul verii străpunge
Verdele crengii lungi
Și spre mine ajunge
Din surîsul tău luci.

Nici căință, nici cult,
Lîngă mine-i de-atunci
Rochia din institut
Și-o ocheadă spre lunci.

Oare singură ești?
Oare nu ești cu mine
În trecute povești,
Unde-s altul, știi bine?

Într-un cerc pămîntesc,
Într-un azi absolut,
Tînăr și nelumesc
Nu-s nici eu de demult!

Seară

De fericire doar ne amintim.
Mereu,dar ea e-n toate şi, se pare,
Că e grădina toamnei fără chin
Şi aer pur în geamuri-revărsare.

În cerul mov al plaiurilor albe
Un nor se-nalță, fulgerînd... Demult
Îl urmăresc... Noi ştim puțin, prin oarbe
Vederi. Iar ea se dă de la-nceput

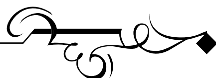
Doar celor ştiutori. Geamu-i deschis,
Zi amurgeştc, cerul s-a închis
Şi pe pervaz e-o pasăre. De cărți

Ochi obosiți sustrag un timp în părți.
Zvon de ciocane scapătă-n rubine.
Ferice-s. Văd. Aud. Toate-s în mine.

Cuvîntul

Tac gropile, tac umbre şi tac oase,
Doar slovei viață juri:
Din veche beznă lumi fărîmicioase
Mai sună Scriituri.

Noi nu avem o altă izbîndire!
Să-i ştiți păstra lucirea,
Că-n orice zi vi-i dat în suferire
Eternul dar – Vorbirea.

Vals

Frunzele buzelor de-o vreme
Au înghețat peste obraz
Şi sala unduie sub semne
De bucurie şi necaz.

Lustra-n cristal luceşte moale,
Mirajul ia oglinzi la braț
Şi sună vînt de bal în cale
Cu caldul sufletelor lanț.

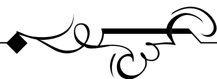
Cavoul Safiei

Cheia munților peste morminte,
Somnoroasă, fuge în adînc,
Ca monede-n sarcofage-albite,
Chiparoşi în ceruri cînd se-ating.

Sînt tăcut. Ca fete dulci, mimoze
Curg, dansînde, rînd pe rînd sub ramuri,
Înfloresc încîntătoare roze,
Unde plîng privighetori la geamuri.

Jos-tărmul sălbatec şi în ceață,
Desluşit, abia, un orizont:
Cîmp aerian în dimineață,
Bezna albăstrită – Helespont.

Pace ție, tînărule sfeşnic!
Eu sărut albitul tău blazon:
Veacuri cinci, cutremurat şi veşnic,
Ție amintire, tînăr Domn.

Fericit, cu viața lumi să ierți.
Dar mai mult pe-acel, ai cărui morți,
Credincioşi, vor logodi tristeți
Şi legende-n seculare bolți.

* * *

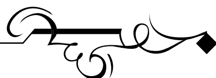
Tremură steaua-n univers...
Mîinile cui divine poartă
Ca pe o vlagă fără preț
Preaplinul inimii să ardă?

Cu stele-arzînd, potir în spume
Cu greu lumesc, lacrimi cereşti,
De ce, o, Doamne, peste lume
Lucrarea mea o zămisleşti?

Captiv

Nisip fierbinte şi argilă
Duc înspre mările din zori
Să nu se vadă înspre vilă
Cărări albind ca de ninsori.

Îmi este trist. Aceleaşi toate:
Valuri muncite de noroc,
Uscatul rîurilor spate,
Nisipul scăpărînd pe loc.

Un tremur fruntea mi-o apleacă
Şi-mi pare că de-un şir de ani
Văd un hipopotam şi parcă
Pielea-i vînează-n munți duşmani

Şi mările-n triunghi albastru,
Şi urmele adînci de roți ...
Eu am jurat, eu sînt sihastru,
Trăiesc cu-amar visat în nopți.

Anul Nou

Cu-n An Nou se duse noaptea-n treacăt.
Dulce chin! O, şi de cîte dăți
Eu am prins prin luci de foc cum scapăt,
Ochi-ndrăgostiți, ce mi-i arăți.

Am ieşit cînd se iluminase
Şi-n biserici se topiră friguri...
O, cum mai iubirăm! Ce rămase?!
Dar şi-aice nu fusesem singuri.

Mînă-n mîna mea, trecu-i tăcută,
Străzi întregi. Părea c-a şi murit
Burgul mic. Uşor, ca-n alăută,
Frigul din zăpezi cădea uimit.

Seara e aproape. Uşile de-asemeni...
Chipul drag de-adio! "Doar o dată,
Doar un pic spre sufletu-mi să legeni
Clipe dulci şi timpurii de fată!"

În zadar, cînd sora ta te cere.
„Noapte bună!” Reținut plocon.
Uşi în zgomot. Singur sînt. Tăcere,
Întuneric, zorii trec în zvon...

* * *

La fereastra argintată-n stele
Crizanteme-n noapte-au înflorit.
Cerul sună-n sticlă ca-n zăbrele
Şi-n zăpezi se-ascunde uluit.

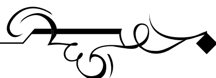
Soare-n cer, de frig ca fără viață,
Geamul aureşte în frămînt.
Dimineața-i tînără şi-nvață
Să coboare fulgii pe pămînt.

Şi-n toți zorii preacurați şi clar
În urcuş culori noi voi vedea
Şi pîn-la amiază, solitar,
Crizanteme la fereastra mea.

Focul

Nu e nimic mai trist în noapte
Decît uitatul rug în zări.
O, cum mai tremură de moarte
Şi poartă vîntu-n depărtări.

Înfriguratul nopții vînt,
Vesteşte luna-n mări, deschis,
Şi-nvîrtejindu-se nebun
Aruncă rugului frunziş.

Flăcări zgîrcindu-se suspin
Şi bezna atîrnată-n foc
Pocneşte povestind un joc
De frunze veştede în chin.

Dar vîntul zboară-n părți cu ropot,
Pierzîndu-se în întuneric,
Ecoul lui răspunde-n zgomot
De nevăzute bolți în sferic,

Iarăşi lumini învingătoare
Agită umbrele... O, da!
Încă un cerc. Înc-o sforțare
Şi fără urme va pleca,

Şi-n întunericul de noapte
Sunet de puşti va fi, deplin,
Şi plînsă-n limbi înflăcărate
Sirena valului marin.

Noapte

Noaptea ghețurilor reci,
(Încă nu e vers)
Văd prin geam luci şi de veci
Munți cu vîrf ales.

Licăr aurit pe grui,
Plapumă-i mereu.
Nimenea sub lună nu-i,
Eu – şi Dumnezeu.

Ştie numai El a mea
Moartă întristare,
Tot ce eu ascund abia...
Luciu, frig, uitare.

Plimbarea de noapte

Cată luna în cîmpii cum treci
Şi-n ruini de catedrală, reci,
Două schelete sub zidiri albastre

Hălăduiesc prin umbrele sihastre:
Un cavaler spre doamnă în plocon
(Craniu orfan de nas şi ochi de om):

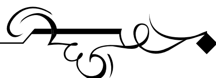
“Aceasta ne uneşte,chit, că noi
Ne-am stins de mîna negrului noroi,
Eu sînt din veacul zece-curios:

–Sînteți din care veac?-vă-ntreb sub lespezi arse
Şi ea-i răspunde cu glas blînd şi glorios:
“Ah, tînăr mai sînteți! Eu sînt din şase”.

* * *

Numai un cer noptatec ne cuprinde,
Plus cercul scrutător
Al lunii ce se uită în niciunde
Şi în zidiri ce mor.

Iar nopțile-n alarmă duc spre maluri
Corăbii fumegînd
Şi rugăciuni țin calea lor în valuri,
Departe de pămînt.

Un vînt din larg împrospătează alge,
Sarmatic şi plăpînd
Şi zgomotul, asemeni de catarge,
Pare străpuns de-un gînd.

Pontul fierbe-n nisip de gropi, se pare,
În lună oglindit
Şi părul înecaților înmoaie,
Pe valuri risipit.

* * *

De ce mormîntul vechi ne înfioară
Cu visele blajinului trecut?
De ce se-nclină verde-n absolut
Copacii, ce mormîntul întomnară?

E gingaş, luminos şi fără chip
De parcă tot ce-a fost cîndva în timp
Ştiut-a bucuria învierii
Şi-n templul iertăciunii şi durerii
Cu flori cereşti să spulbere în schimb.

* * *

Păsările au cuib, animalele au vizuini.
Tinerei inimi ce amar i-a fost,
Cînd am plecat de-acasă în străini,
Spunînd “mă iartă” casei, pe de rost!

Animalele au vizuini, păsările au cuib.
Inima mea cum bate, grav şi înverşunat,
Cînd intru preacreştin în casa ta, uimit,
Cu sufletul prin degete scăpat.

* * *

Pe vilă-i tihnă, noapte gri,
Stele se-ntunecă albastre,
Valul bea cești cu aer și
Flori oarbe leagănă sub astre.

Și des cu vîntul printre ziduri,
Ca duhul nimănui în cer
Ajung împrospătate picuri
Cu valuri care-n tremur pier.

Epitaf

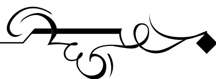
Tu ai fost pe pămînt pasărea raiului veche
Pe ram de chiparoși, printre străvechi morminte.
Tînărul glas suna, vioară-n ureche
Și soarele sub pleoape te aducea aminte.

Veacul te zămisli. Pe pămînt tu n-avusei pereche.
Frumusețea-n eden numai, fără de capăt, n-asfinte.

* * *

Ochiul spre țărm veghează și descîntă
În simplul vin, servit la prînz, frumos.
E-un straniu amiros de poamă sfîntă
Și o culoare roz.

Pe ploaie beau, aici e primăvară,
Mindalu-n Capri înflorește zări
Și-n frigul lor de boltă solitară
Orașele albesc în depărtări.

* * *

Sumbrele tapete învechite
Azi le-am preschimbat în noi veşminte,
Doar puţini rămas-au ghimpi avani
Unde-au atîrnat de-atîţea ani.

Chipuri dragi, de inimă uitate,
Altădat iubindu-le pe toate!
Azi rămas-au lutului găzdaşi,
Îi păstrează urma în urmaşi.

* * *

Mă trezesc în nori copac.
Prin fereastra cît un sfeşnic
Dauritul Isaac
Cată-ntunecat şi veşnic.

Zorii bezna o măsoară,
Crucea pleacă-n asfinţit.
După geam întîia oară
Mă privesc nedumerit.

Porumbei. Timp de istov,
Luciu stins, cafeaua tare
Fierbe-n ceşti, într-un alcov
Şi-i ninsoare prin ziare.

După cutremurul de pămînt din Messink

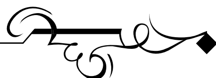
În drumul nopţii ard făclii .
Şi-n Catanei e foc şi cînt...
În plînsă zi iubim mai blînd,
Dulci canţonetele-s mai vii.

Şi singuratic, preamărit,
Al Etnei duh prin cer oribil
Ninge mai pal, abia vizibil,
Coroană-n roz şi hiacint.

Fiica

Visez mereu: o fiică am
Şi iată, vine-o zi, stăpîni,
Cu bucurii şi clipe-n van
Şi singur cu-ale mele mîini,
Voalu-i îndreptam, pieziş,
Cînd au luat-o-n măritiş.

În ochii ei nevinovaţi,
Să mai privesc, să-mi pară rău,
Nu ştiu de ce îmi este greu,
Totuşi, roşesc de fericire,
În ultim ceas, nevindecaţi,
Sînt paşii duşi spre regăsire.

Ce îmi mai amintesc? Apoi
Ea e cu el, – ce straşnic pare!
Pustie casa moartă-n noi
Şi tineresc, c-un straniu gînd
Sfîrşeşte visul meu plăpînd,
De parcă-i după-nmormîntare.

Întîlnire

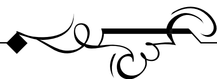
Pe umeri tu, cu mîna-nfăşurată
De-nfrigurarea unui gînd,
Ulciorul duci din lutul ars în vatră
Cu apă plin şi crezămînt.

Din dealuri vii, pe unde se aştern
Îmbătrînitele privelişti,
Caţi în pustiul din Cumani, cum cern
Maritime oprelişti.

Aceeaşi pari, ca-n anii de poveste!
Aceleaşi buze, -acelaşi chip
Şi de robii şi libertăţi celeste
Ai ani rămaşi clepsidră de nisip.

Acelaşi jar şi amiros sălbatec
De ceapă-n trupul tău pătruns
Şi-acelaşi dulce chin ne-ndemînatec
Mă macină de-ajuns.

Peste un veac într-un mormînt pustiu
Găsi-voi crucea-ţi de argint şi iar
Va învia un vis preatimpuriu,
Iubirea mea, ascunsă în zadar

Şi iar va fi-n albastrul mării moarte,
În noaptea ei ca de mărgean –
Acelaşi dor, tristeţi strigate-n şoapte
Şi prundul alb, vînat de ocean.

Veneţia

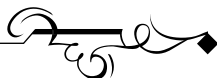
A clopotelor seculare
Alarmă-n plînsul tuturor
Şi viaţa, pururi nouă, are
Vis fericit trecutelor.

Şi iertăciunea de păcate
Şi-alinul, că va trece tot!
Şi aurit înfăţişate
Palate-n apa unui mort.

Şi fumegarea suferinţei
Şi soare scufundat în fum
Şi revăzut, al necredinţei,
Îngenuncheat chip al căinţei,
Sub catafalc de rîu postum.

* * *

Neliniştea şi bezna unei ierni,
Pustiul semănat al depărtării,
Dealuri străvechi şi glas topit de reni,
Iar după-acestea-marea frămîntării.

Prin semne-ncerc să desluşesc abia
Amurgu-mprospătărilor de toamnă
Şi norii argintaţi în catifea
Privesc miraţi ca la semnal de goarnă.

Calul oprind, mă uit în jur atent
Şi omul vechi se tînguie în mine:
“Ce dor de foc i-e inimii din piept,
Cînd bate-n munţi un vînt cu stele pline!”

Însă de ce se trage-n zare clară?
– O, mare! Cu amurguri şi nesomn
Eşti, totuşi, mai aproape şi natală
Decît plăcerea-ntregii vieţi de om!

* * *

“Din nou cărunte, -nfrigurate ceruri,
Cîmpuri pustii, drumuri bătătorite,
Covoare roşii, codrilor asemeni,
Caleşti, pridvoare, slugi în prag, oprite... “

–Ah, vechiule caiet, naiv mai eşti!
Ce dîrz negam pe Dumnezeu, făr’spaimă?
Nu voi mai scrie-n veci cu litere lumeşti
În faţa fericitei căi de toamnă!

* * *

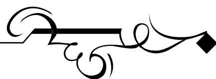
Tristețea-n gene, adumbrind tăceri,
Netihna-n lacrimi, pustiind dureri
Şi iarăşi focul ochilor aprins
În fericirea unei încăperi,-
Totul mi-aduc aminte... Ca un vis,
În care nu purtăm blajine vreri!

De unde mi te-arăți, închipuire?
De ce m-alinți prin somn ca un delir,
Cu farmecul netimpului curgînd
Şi se repetă preadivin cu noi
Acea-ntîlnire, scurtă, de pămînt,
Ce-un Domn ne-o dase, luîndu-ne-o-napoi?

* * *

Visul iubit, din primăvară,
Visul din zile ce nu mint,
S-a dus-un cîrd de reni în vară
Spre rîul unui asfințit.

Zgomot mărunt în iarbă verde
Şi toată roua de pe foi
Şi visul, tremurînd, mă pierde,
Dus fulger prin păduri cu ploi!

* * *

In ceas nocturn eu mă ridic şi cat cu înțeles
Spre luna palidă din univers,
Şi înspre țărm şi munți şi-nspre jugaştri,
Sclipind în depărtare cu zăpezi...
Apa-n nisip mai tremură, de vezi,
Iar peste zări, norii, albind, sihaştri,
Oceanul dus de ceață în neştire.

Eu am aflat, ce nou e şi nimic,
Pustiu-cuvîntul omului, mai zic,
Eu am aflat nădejdii amăgire,
Săruturi dragi, de despărțire arse
În ultimii, puținii dragi, ce mi-s
Cei care prea aproape au cuprins
Durerea lumii netrebuincioase,
Şi-aceste ore-nsingurate-n versuri,
Nesomnului din nopți fără scăpare
Şi urii de pămînt şi renunțare
De-un pămîntesc frumos lipsit de sensuri.

Morfeu

Aleasa ta cunună-i din maci de foc, culeşi,
Oaspele meu prea tainic, cu ochii înțeleşi,
Trăind pe-această humă, palid e chipul tău,
Privindu-mă-n uitare, îngîndurat şi rău,
Ce straşnic muritorului e ceasul lui, Morfeu!

Dar creşte uimitor, în întuneric greu,
Cununa lui domnească şi către ţări ferice
Mă duce, unde-mi pare nimic nu-i ca pe-aice,
Unde nu sînt hotare nădejdii pămînteşti,
Şi mă visez pe mine, îndepărtat de veşti,
Unde nu se zăreşte nici chiar blîndeţea-n minte,
Cu ce ne moştenise un Domn peste morminte.

Canarul

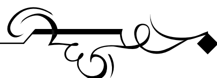
"în patrie el este verde ..."
Brem

Un canar, lumii de mare,
Au adus, sub prima stea
Aurit-a de-ntristare,
Strîns în colivia sa.

Liber, liber niciodată
Nu ve-i fi, cît nu-i cînta
Despre insula ciudată.
Depărtată, undeva!

* * *

Ca-n april prin nopţi pe-alei umbrite
Şi pe scări de aer ca de fum,
Şi mai clar şi-aproape va asfinte
Bolta de azur în mări de scrum.

Constelații mişcătoare urcă,
Palid fumegînd, aerian,
Frunzele-n cădere se încurcă
Printre paşi şi tremură-n cadran.

Iar e zi. Şi ani de-a rîndul, pare,
Inima se tînguie. Mă-ndrept
Cu paşi moi şi tineri prin frunzare
Şi ceva nedesluşit aştept.

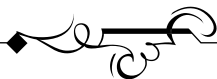
* * *

Ce vifor crunt, din loc în loc tresaltă
Arborii verzi, înfierbîntați în fum-
Şi iarăşi soare-ngîndurat ascultă
Verdele crud în vaiet, lîngă drum.

Nourul alb spre soare, în urcuş,
Precum un zid se lasă şi coboară,
Iar curcubeul arde-n luci de pluş,
Iar în Eden intrarea-i neuşoară.

* * *

Mergeam alături, dar spre mine
Nu te-ai uitat, cu teamă-n glas,
Şi-n vînt de martie, pustie,
Pierdută vorba ne-a rămas.

Ochii topiți de depărtări-
Flori înserate albăstreau
Şi, nesfîrşit, livezi sculptate
Sub înstelate zări albeau.

De-acum fugeam spre nevăzute
Privelişti, să te simt prin foi,
Dar ca-n pustiu ardea pe frunte
Lumea parcursă de-amîndoi.

* * *

Şedeam pe cuptorul fierbinte
Şi singuri eram în amurg
În casa bătrînă şi frîntă,
În largul de stepă, absurd.

Tăciunii trosnesc de văpaie,
Pătrunse o beznă prin geam,
Şi negre stafii, urîcioase,
În hohote rîd de pe ram.

O noapte de lup, furioasă,
În jur doar zăpezi şi zăpezi
Şi-n casă doar noi sub icoane,
Plus ochii duşmanilor verzi.

Ah, veacul sălbatec mă soarbe,
Ca martor să-l ştiu mi-este dat
Şi-n inimă-mi plîng cimitire
Ca geamul acesta-nghețat.

Valuri

Cată-n mare bătrînul sultan,
Din fereastra odăii lui cată:
Caravane în val spre liman,
Glasul lui zgomotos cîntec poartă:

“Noi în verde şi alb îmbrăcaţi,
Spre Stambul ne-ndreptăm ne-ncetat,
Şi-n vegheri de proroc-padişah,
Şi oraş şi pustiu am lăsat”.

Glăsuieşte sultanul şi-apoi
Ia şi-şi flutură haina de glorii.
Pînze albe albesc pe sub ploi
Şi se leagănă-n curgere zorii.

* * *

Trecem prin păduri întunecate.
Iată muntii, vadul de nisip.
Înserează. Desluşesc un chip
Al cărării mele neschimbate.

E un drum înnegurat şi greu,
Se ascunde-n zarişti de plictis,
Vizitiu-i duşmănos şi stins,
E-o nădejde doar în Dumnezeu,

Şi-n galopul cailor, grăbit,
Şi în blîndul clopoţel ce-mi pare
Cîntător şi-n plînsu-i fericit-
Că în lume totu-i întîmplare.

* * *

Ce multe stele-s, clipocind, pe bolți!
Întregul cer e-n doliul lor de gală.
Un colb uscat-prin iarbă și sub morți.
Poți să observi o mare siderală.
Ea tace. Lumea toată tace-n gînd,
Că-i Dumnezeu în ea, străfulgerînd.

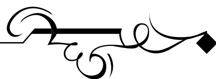
Pe-o piatră de balcon m-așez și tac.
Ca de mormînt-o flacără gălbuie
Curge din stele. Și n-auzi, opac,
Sunetul ei. Da,-n lume viață nu e.
E Dumnezeu doar peste-un foc din munți,
E numai El, străjuitor de punți.

* * *

Iată podul știut peste valul de zei îmblînzit,
Negrii de chiparoși sub un zid de cetăți, neclintit,
Mausoleie în șir, licărind, roată soarelui prind,
Frigul iernii, apus, primăverii sortit de colind,
Zgomot, valuri plutind, precum arbori foșnesc după zid
Și de vag hiacint, ceru-n fulgi peste mine zorind.

Prima privighetoare

Scapără-n vraiște luna prin nori.
Meri-s în albe mantale de flori.
Umbra din nori și măruntă-i și blîndă.
Ea lîngă lună albastră-i, plăpîndă.

Prin frigul molcom de-alei foşnitoare
Cearcă să-ngîne o privighetoare.
În casă, -n beznă, în geamul deschis
Cosițe-mpleteşte o fată din vis.

Dulce şi nouă, poveste de vară,
Ah, lumilor spusă a mia oară.

Printre stele

Venise noaptea, jar stelar pe prund.
Drum de nisip, parcurs de caravane
Şi Calea Robilor şi-un semn zălud,
Albind în joc de fulgere la vame.

Era în fumu-nalt şi străveziu,
După Iordan cădea în munți cu zorii.
Stafii şi umbre, drumul cenuşiu
Urcau în stele,-n țări apuse-n glorii.

Noi prin nisip păşeam după cămilă.
În beznă pielea ei mişca bizar
Subțire, țeava unei puşti, fragilă.

Trăsura scîrțîia în vîrf de deal
Şi fruntea-n nelumina nopții clare,
De stele ninsă, lumina o zare.

* * *

Marea coperi cu flaute
Vechiu-i țărm îndepărtat
Şi porni să ne tot caute
Zvon în valuri răsturnat.

Iată iarna-după nori
Soarele-i ascuns. Sălbatec
Oceanul latră-n zori
C-un surîs uşor, noptatec.

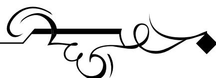
O alarmă e-n furtună
Şi-apoi luna din văzduh
Sare-n noapte, ce nebună!,
Printre valuri, ca un duh.

Pompei

Pompei! De cîte ori am străbătut
Aceste străzi! Însă Pompei cel mare,
Mai trist în țintirim mi s-a părut,
Mai mort, mai pur din foi de arhivare.

Sînt eu de vină că uitat-am tot:
De unde-a fost cu traiul fiecare,
De ziduri frînte şi de-un sarcedot,
Rotit în hora tămăduitoare!

Țin minte numai urmele romane,
Călcate-n roți, porți sigilate-n stele,
Grădini, Vezuviu, văile-n toptane.

Era o primăvară ca de miere,
Zgîrcit în inimă, ferice eu
Iubeam viața – și pe Dumnezeu.

Amintirii prietenului

Nori în amurg de-asupra mării calme
Şi-n luci de aur moale auzeam,
Fără sfîrşit, cum apa-mi sună-n palme,
Ca bolțile din care stele beam.
Şi tu ai spus: "Ascultă-mă, din spaime
Unde și cînd am mai trăit ori am
Fost înzadar un vrednic Dumnezeu?..
O, dacă iar cuprinde-aş lumea eu!

Tu ai crezut: o clipă doar va trece
în sufletu-mi căința ta, tristețea,
Cum îmi aduc aminte iarna rece,
La fel privirea-ți-soră cu blîndețea,
Ce tîngă-univers să fii, toți vecii
Cîmpii, văzduh și ceruri-frumusețea!
Ce crud iubit-am lumea noi, cu tine,
Cu ochii înrobiți, știuți de cine?
Căinți şi bucurii fără pricină,
O dulce boală, care ne uneşte
Cu sufletul de semeni, fără vină,
Ce împărțit-am noi și-n oase creşte
Nu poartă nume și, deși, se-mplină,
Şi sînt albit de ctitorii celeste
Eu duce-voi iubirea mea prin alții,
Iar tu cu moarte lună-ai stins prin spații.

Drept să fii, oare, neatins de soartă
Şi făcător de lumi necunoscute,
Lipsit în cer de armonia toată
Şi pentru ce mă chinui ca un munte?
În grija de-a da iar, nedescifrată,
Închipuire frunţii fără cute,
Seara de ce mi-o amintesc pe viu
Şi slove fără sens cătînd – nu ştiu.

Ultima năframă

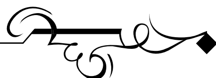
Cenuşie năframă, aură peste umeri,
Tremurînd de sfială cum strune-mblînzeşti,
De ce zbori printre oameni, amarnic să suferi,
Şi de parcă în mine tînjeşti? .

După geam e lumină şi veşnic noroi,
Călduroase trec zilele-n trupuri de pomi,
Du-te-n zări de argint şi-n desişuri de foi
Pe o roşie pernă s-adormi.

Nu ţi-i dat sa cunoşti omenescul păcat,
Că demult e pustiu în zăvoi,
Că-n curînd printre ierbi vînt va face suflat
Auritul, uscatul noroi.

Tinereţe

În crîngul vechi se-mpuşcă-n căprioare,
Trec vacile-n tufişuri să se mire
De ghiocei albaştri, dînd de ştire
Şi frunza de stejari pe sub picioare.

Nouri de ploaie trec, colindători,
Şi proaspăt vînt în cîmp se tot aude,
Iar inima în taină îmi răspunde
Cu ani de stepă, lungi, pustiitori.

Reflux

În cerc de-oglinzi, mistuitor,
Surpat, în val căzu-n tăcere
De-acum îl poartă o putere
Din raza lunii tuturor.

În umbra frunzei de cocos
Ard țevi de puşti în odihnire
Şi luna cu un ochi sticlos
Mai trece-o taină-n zămislire.

Va fi un ceas în asfințit,
Veni-va, totuşi, lîngă mine,
Pădurea slabă de suspine
Acoperine-va c-un mit.

Şi-n lumea în granit cioplită
Intra-voi blînd să văd cum latră
Buda cel mort, zidit în piatră
Într-o pădure pustiită.

În munți

Ce sumbră-i poezia,-n cuvînt neexprimată:
O, cum mă fascinase acest sălbatec zvon,
Pustie milenară, turme de oi, blînd corn,
Un rug al păstoriei şi gust de fum te-mbată!

Cu stranie splendoare şi-amară zbuciumare,
Cum inima îmi spune: “Întoarce-te-napoi!
Şi fumul mă-mpresoară cu-aromă dinspre foi,
Cînd trec ca prin iluzii prin roiuri de frunzare.

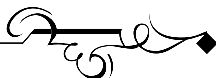
O, Poezia nu e, deloc nu-i în aceea
Că raza ei îndeamnă! Ea-n moştenirea-mi suie,
Cu cît le sînt mai vrednic, cu-atît vestind ideia,

Sînt mai poet. Spun mie şi-observ o stea, departe,
Ce-mi spune din pruncie c-un gînd al nimănuie:
– Nu-s inimi diferite în lumi, nici timp să poarte!

Pînză

De stele dusă-i pînza mea
Şi pare sub furtună grea,
Înaltă, albă şi semeață,
Cu maica Domnului în față.

Mie ce mi-i că țărmuri pline
De-acuma pleacă de la mine!
Sufletu-i plin cu dor de tine
Şi licăreşte-un semn de bine
Al lunii fragede-n suspine.

Oglindă

Cad zilele-n amurg, tăceri şi întuneric
Se-aşează peste suflet – şi tot ce-nchipuirăm,
Ce fost-a în oglindă, pierdut e sau trăirăm...
Aşa şi moartea, da, rotită-n sferic.

În bezna de morminte ţigara mea mai arde
Şi trece-n scrum, şi nu mai e deloc,
Dar se va stinge, totuşi, şi urma ei de foc,
O condamnare tuturor se cade.

Cine a cîştigat? Care învăţăminte
Şi ale cui inele pe clape au fugit?
Mi-i sunetul preaplin de chin nemaigîndit
Eu nu mă tem de bezna din morminte.

Marea Nordului

Înfriguratul vînt ca o ninsoare
Ne-aruncă-n zări şi greu e să-ţi revii;
Eu nu mai pot răspunde-n sihăstrii
De furtunoase valuri, sfidătoare

Cum fierb, alarma lor te împresoară,
Prin munţi aflîndu-şi drum străbătător,
Cu aripi largi trec pescăruşi în zbor
Şi-n bezna nopţii scînteie, uşoară,

Aura lor. Şi vîntul îi sfidează,
Ce chin nătîng, dar bucuros în rază,
Şi valu-i soarbe fără de popas.

Se lasă-n piept furtuni, duhnind a ceartă
Şi îl aruncă-n grei pereți de piatră
Cu-nfiorări spasmodice în glas.

Singurătate

Străină, zveltă, doamna nu ştiu cuie
În mare se scălda, însingurată,
Şi-n noapte se gîndi, că cineva
O va zări cum fuge despletită
Într-un tricou, lipit de pielea albă.
Apoi luînd o largă rochie-n falduri
Şedea-n nisip şi mai gusta măsline,
Iar cîinele lătrînd se furişa
Sub umbra ei, căzînd uşor pe spate,
Îl amăgea nespus şi bucuros
Se arunca spre-o minge neagră, care
Cu glas de "Hop" ea, fără ezitare
O aruncă în apă ... Răsărea
O flăcăruie mică printre stele
Şi apăruse luna peste mare,
Valuri duceau nădejdea viitoare,
Pe țărm, sub cerul clar ca o amiază
Se-ntuneca un scaun singuratec...
Acolo a şezut un scriitor,
Ce-a petrecut în ospeție,-apoi
Şi-a tras țigara, surîzînd, şi spuse:
"Tricoul ei vărgat, pe care-l poartă,
Cu zebra o aseamănă, la sigur".

* * *

Vine noaptea şi-mbie
Răsărit călător...
De la straiu-i adie
Pe cîmpii vîntişor.

Noroioasă fu ziua...
Trece noaptea şi-ngînă
Cînt de leagăn şi-ndeamnă
Spre o tihnă păgînă.

Trist e chipul ei sumbru,
Singur drumul oricînd ...
Dormi-adormi, a mea inimă,
Te-odihneşte uitînd ...

* * *

Iarăşi vis, împăcător şi dulce,
Simt că-l am şi mă îmbată blînd,
Chipul drag mă cheamă şi se duce,
C -un surîs mă ia din orice gînd.

Ştiu, eu ştiu-din nou mă amăgeşte
Acest vis-curată patimă,
Însă ziua cît mai zăboveşte,
Hai, surîde-mi-amăgeşte-mă!

* * *

Ce mai cruzime-n jur, zăpadă,
Ce noapte-n strai mahmur, ciudat
În liniştea-ngheţată licăresc
Ferestrele săracilor din sat.

Noaptea din nord, încet şi-nfumurată,
Îşi flutură aura ei în vînt.
Ce dulce mi-e în liniştea-ngheţată
Căsuţa mea de pui plăpînd!

Flori de cîmp

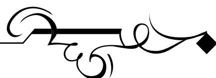
În luci de foc,pe sub sticla oglinzilor,
Mai înfloresc îndrăgitele flori,
Gingaş şi dulce, mirosul lor sfîrtecă
Frunzele, plinele doar de splendori.

Au fost crescute în sere, cu miile,
De peste mări le-au adus corăbieri;
Teamă nu au de viforniţi, ele surîd
Negrei furtuni şi nocturnei tăceri...

Sînt în cîmpiile patriei mele fraţi
Şi sînt surori cu marinele flori,
Dar primăvara le creşte şi mîngîie
Printre păduri şi ogoare în zori.

Ele nu văd sere largi cu oglinzi subţiri,
Numai al cerului larg siniliu,
Ele nu văd focuri vii, – numai căile
Stelelor reci într-un dans auriu.

Poartă frumseţi, ruşinoase plecîndu-se
Inimii dragi, dar şi ochiului rar
Şi povestesc de demult preauitatele
Zile cu jar.

* * *

Pieptul meu, tot mai larg se deschide
Primăverii, cu-aprinşii fiori!
Dă-mi, natură, puteri de-a cuprinde
Cu braţele tale splendori!

Cer înalt, depărtat, la răscruce,
Largul meu, nesfîrşit şi senin,
Verde cîmp, fără capăt, ce duce –
Doar spre voi cu-al meu suflet m-aţin.

* * *

Precum în fum, trecură nori.
Tăcuse drumul vechi şi fuse
Aşa o linişte în zori
Că-n ea se auzi, Iisuse,

Chiar glasul tău peste pămînt
Ce nu-l ştiuse-i niciodată
Şi ruga, ce nu a fost dată
Decît celor prin duh văzînd.

Ardea un soare colbu-ncins,
Iarba trăia un fel de ştire
Şi sticla sfărîmată-n vis
Plutea în dans de amăgire

Aripi cărunte răsfirînd,
Puii sărmani strigau pe ram
Şi-n munţii de nisip, curgînd,
Glasul pierdut a fost, n-aveam

Putinţa de-al opri şi norii
Dansau pe cer şi-n desfrunzire
Cădea argint din călătorii
Copaci, şoptind dumnezeire.

Ritm

Ceasornicele miez de noapte sună
În camera vecină şi pustie,
Uitărilor şi gropii ce mă-mbie
Sunt clipe care zboară şi m-adună.

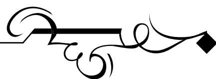
Pe termen scurt şi-au întrerupt rotirea
Şi iarăşi bate clipa să nu uit,
Înspre căderi cu zborul neştiut
Să mă scufund, să-mi aflu desfrunzirea

Deschis-am ochii şi ascult pe filă
Întrezăritul zilei luminiş
Şi-acestor rînduri cîntec, pe furiş,
Şi muzica planetelor, febrilă.

O fugă şi un ritm. Nădejde mi-s
Şi clipa-i grea cînd n-ai nădejdi, nici milă.

Ultimile lacrimi

La ceas tîrziu, a adormit în noapte.
Surîdea vila. Ceruri albăstreau.
Se-aprinse-o stea. Se potoliră şoapte.
O lună-n cer – şi nu se auzeau.

În mare nori se prăbuşiră, galeşi,
Al uşii geam de la balcon lucea
Şi, iată, ea trezitu-s-a şi iarăşi
Părul uscat încet şi-l îndrepta.

S-a tot gîndit, cătînd în depărtare.
Luă oglinda de pe geam, uşor,
Şi fierul cald sclipi în exaltare.

O, da, albesc în fire: voia lor.
Fruntea abia rămasă-n disperare.
Luna de frig priveşte uimitor.

* * *

Deschise geamuri. În atelier
Urmele celor duşi: arse scrisori.
În colț, drept, un schelet, uimind cocori.
Din geam-văzduhul mării, giuvaier.

Zile în alb, linişti de aur stins –
Cîmpiile şi marea n-au hotar.
Ca o căință, din acoperiş
Cad frunze-n roz arar.

* * *

Visele mele-n primăvară,
Vise-ale dragostei în zori,
Spre rîuri repezi, pe sub nori,
S-au dus cu cerbii, să tresară

Cu zgomot mic printre frunzare
Şi frumuseţea cu paşi puri
Ca o nălucă sfidătoare
Fulger trecu peste păduri!

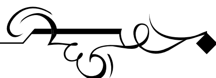
* * *

Mai creşte iarba de pe dragi morminte,
Tot mai urcînd spre cer fără sfîrşit,
Coboară ploi în toamnă dintr-un rit
Şi viaţă dau aducerii aminte.

Cuvintele suspină în amurg,
Din pieptul meu, uitat şi chemător,
Ruine vagi se năruie uşor,
Dar tu, pămîntule, în care curg

Duşii cu asfinţitul de credinţă,
Mai crezi în ei, seminţe să răsară?
Cum frînte sînt aripi de-odinioară
În sumbre văi, cu plînsetul-sămînţă.

Pămînt, pămînt! Ce dulce-n primăvară!
E-o fericire, oare, şi-n căinţă?

Candela

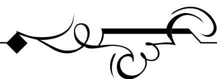
În munţii Siciliei, în mănăstirea uitată,
Cu temple-ntunecoase, de vreme devastată,
Într-un altar serafic m-a dus un bun păstor
Şi am văzut lăcaşul în tremurat fior,
În faţa-i, colbuită, de aur şi mormînt,
Stinsă demult, pustie, miroase a pămînt.
O candelă-a uitării, neagră-nlăuntru-i ea,
De smoală şi cărbune, ce-au ars demult, cîndva...
Tu, inimă, preaplină de foc şi-arome, azi
Să nu o dai uitării. Pînă la capăt arzi.

Pleiade

Peste alei amurgul îşi răsfira veşminte,
Pe-acolo trec hoinar.
Cu amiros de toamnă, frunze şi rod-nainte
Grădinile răsar.

Mi se arată galeş, apoi la miez de noapte
Albesc cu ramii grei.
Trec pe tăcute, iarăşi, şi-o linişte de moarte
Domneşte pe alei.

Sună în exaltare fiece pas şi, poate,
În lumi regeşti un ceas
Ard de almaz pleiade, înfrigurate toate,
În nopţi fără de glas.

Alionuşca

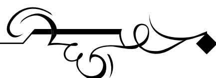
Alionuşca trăia-n pădure
Şi-un prinţ rîvnea demult s-o fure
Cu ochi zănatici şi fierbinţi,
Luminători şi preacuminţi.
Alionuşca e mică tare,
Dar bea cu tatăl ei cît are.
S-a dus prin crîng la o plimbare.
Să-şi caute amicul, care
Nu se-ntîlneşte prin păduri,
Doar un copac trezeşte guri!

Alionuşca s-a întristat,
De lenevie şi oftat
Un rug imens aprinse-atunci
Şi peste-nfumurate lunci
Pădurii i-a dat foc, în zori
Ardea la mii de depărtări
Şi unde-a dispărut ciudat,
Nici pînă azi nu s-a aflat!

În marea deschisă

În largul mării-numai cer,
Apă şi vînt. Şi prinse-n cleşti
Trec valuri repezi atingînd
Surie aripă de peşti.

În largul mării-vînt gonind,
Ba luci, ba umbră-n nori cereşti
Se-arată-abia... Iar tu, uitată,
La nesfîrşit departe eşti!

Dar valurile-n legănare
Fug în întîmpinarea mea
Cînd cineva cu ochi albaştri
În valuri cată, mititea.

Şi-n tremur liber, viu, ceva
Ca-n apa mării sinilii,
Din nou, din nou, îmi aminteşte
Tot ce-i uitat în veşnicii.

Chilie

Ziua asfințind a spus: adio.
Prin sticlă-n cabinetul vechi
Trimite soarele luciri perechi;
Sub care cer în veac voi mai găsi-o?
Vezi, geamul desenează pe perete
Şi-n el ca-n somn cu vagi puteri şi-ncete
Abia străluce-n adieri de-o şoaptă
O umbră de mesteceni peste poartă...
Ce trist la asfințit îmi e, ascete!

De ce, soare al meu, la despărțire,
În daurit, lucitul strai,
În casa-mi singură intrai?
Tăcută,-n ea-i eternă pustiire!
Eu liniştit eram, ştiai,
Peste lucrare şi-n uimire
Am fost uitat: De ce să mai
Ştiu gînduri moarte şi-ntristată
O veselie mult înstrăinată?

Crepuscul

E totu-n miez de vis. De-asupra apei sumbre,
Din munți se lasă-un nour prins de umbre,
Sub el răsună-un zgomot, răsfirat,
Iar al golașei stînci, perete de lumină,
În ceața fumegîndă se alină,
Leneș fumînd, pierzîndu-se în cerul înghețat.

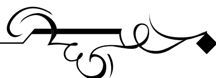
Sălbatică și cruntă, mare a lui făptură!
În larma mării, el stă-n fum și-njură
Jertfelnic teafăr, proclamînd ecouri.
Unde un cor în cluburi vechi de nouri,
Cînd noaptea dinspre munți coboară-n templul ei,
Cîntă un imn solemn la nevăzuții zei.

Poetul

Poet sărac și trist, și singur,
Plin de nevoi, de care plîngi,
Zadarnic grelele oftaturi
Încerci cu sufletul să-nfrîngi!

Zadarnic cauți cu-a ta ură
Să-nvingi amare bucurii
Și tot mai crezi fără măsură
Să poți iubi, să poți iubi!

Realitatea vrea să-ți stoarcă
Minutul gîndului, de zeu,
Să-ți uiți și visele, te roagă,
Să plîngi mereu, să plîngi mereu,

Iar cînd, topit de chin sau cute,
Uitînd nerostuit frămînt,
De foame vei muri, – flori multe
Crucea vor frînge-o la pămînt!

* * *

Ceas tîrziu. Corabia-i în tihnă,
Valuri pe după catarg se-abat.
Licăr în oglinzi stelar mîngîie
Nefirescul nopților regat.

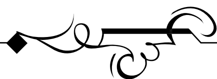
În regat-tăcere fără capăt
Şi în linişti străjuiesc adinc
Mările-n talazuri, care scapăt
Şi în taină tremurul şi-l frîng.

Enigmatic Crucea nordul suie,
Varsă-n suflet licăr îngeresc.
Şi-i preaplin de frumuseți de taină
Şi de adevăr nepămîntesc.

* * *

Peste rîu au înverzit ogoare,
Ape curg, unduitor pe şes;
Vesel cînt de păsări călătoare
Crîngului emite înțeles.

Vîntişor din cîmp adie-n seară,
Duh amar de ramuri şiroind...
O, ce dulce rană-n primăvară,
Fericire inima rîvnind.

Soarele-ncălzeşte calea toată
Şi-n păduri frunzarele trosnesc...
Nu-nțeleg ce sufletu-mi arată
Şi încet, pe unde hoinăresc?

Nu-nțeleg, iubesc tăcut pe cine?
Cine e nu mi-i totuna, fire?
Fericire-aştept şi nu mai vine,
Dar demult nu cred în fericire!

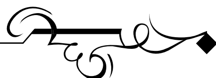
Trist îmi e, că pierd, fără-a socoate,
Gingăşia zilelor, frumoasă,
Că mă bucur singur, plîng în noapte
Şi nu iubesc oamenii, nu-mi pasă.

Îngerul

La ceas nocturn, pe-a stepei haină,
Cu asfințitul scăpătat,
Prin cer trecînd, cu chip de taină
Înger de noapte a zburat.

El întunericul văzuse,
Şi răsăritul lunecînd,
Şi-a auzit deodată, spuse
Cuvinte de copil plăpînd.

A mers, strîngînd spice de grîne,
Făcînd cunună şi cîntînd,
Şi-n cînt erau rostiri divine,
Ceva nepămîntesc sunînd.

“Mezinul tău binecuvîntă,”–
Domnul rosti, cătînd în cer,
La ceas de liniştire sfîntă
Cu dragoste şi adevăr!

Şi îngerul cu voce moale
Şi surîzînd spre prunc trecu,
Rostind binecuvînt şi-agale
Cu largi aripe dispăru.

Precum de aripi aurite,
Cerul departe pîlpîia
Şi pruncul ce-a rămas cuminte
În tihnă după el privea!

* * *

... De ce, despre ce să vorbeşti?
Tot suflul, cu-aduceri aminte,
Să-ncerci lumii să-l dăruieşti
Şi numai cu-aceleaşi cuvinte!

O, dacă-n cuvinte lumeşti
N-ar fi izbitoare balanță!
Nu afli ce poți să rîvneşti,
Uitată e-a lor importanță!

O, cui să-i mai poți povesti,
Cînd nimeni, voindu-ți doar bine,
Nicicînd va-nțelege, va şti
Puterea durerii străine?!